Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Edgeworth, Marie.; af Marie Edgeworth ; fra det Engelske oversatte af Theodor Barfoed.
Titel | Title:	Fortællinger for Børn
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Odense : trykt hos S. Hempel, 1830
Fysiske størrelse | Physical extent:	108 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Fødderne paa. Omtrent 1 Miil fra sin Moders Huus paa Fælleden, som Jeremias reed over, da han hentede de store Jordbærplanter hos Forpagter Truck, erindrede han, at have seet en stor Mængde Lyng, og, da Klokken nu først var 6 om Aftenen, indsaae han, at han kunde have Tid til at fodre Letfod, klappe den, tage til Fælleden, vende tilbage og gjøre et Forsøg med sin Kunst, førend han gik tilsengs. —

Letfod bar ham hurtigt til Fælleden, og Jeremias samlede der saa meget Lyng, som han troede at kunne behøve. Men hvor megen Umage, Tid og Møie kostede det ham ikke, førend han var istand til at forfærdige Noget, som lignede en Maatte! Tyve Gange var han ifærd med at kaste Lynget bort, og opgive sin Plan, utaalmodig over, at hans Forsøg gjentagne Gange mislykkedes. Men dog vedblev han. Intet isandhed Stort kan blive fuldført uden Møie og Tid. — To Timer arbeidede han, førend han gik tilsengs. Alle sine Legetimer den næste Dag anvendte han paa Maatten, og i 5 Timer arbeidede han forgjæves; men den 6te Time lønnede ham for de andre Timers Arbeide; han overvandt den store Vanskelighed, at binde Lynget rigtigt sammen, og tilsidst fuldendte han ganske en Maatte, som langt overgik hans dristigste Forventninger. Han var nu overordentlig lykkelig — sang, dandsede rundt, fløitede — saae gjentagne Gange paa Maatten, og kunde neppe afholde sig fra at see paa den, da det var Tid at gaae tilsengs. Han lagde den ved Siden af sin Seng, for at kunne see den i det Øieblik, han vaagnede om Morgenen. —

Nu kom den store Glæde, som han skulde nyde, ved at bære den til sin Frue. Hun blev ligesaa forbauset, som han havde ventet, da hun saae den og hørte, hvo der havde forfærdiget den. Efterat hun havde tilbørligen beundret den, spurgte hun, hvor Meget han skulde have for sin Maatte? „Intet" — sagde Jeremias, „jeg vilde blot give Dem den, dersom De vilde have den, og jeg har ikke isinde at sælge den. Jeg forfærdigede den i mine Legetimer, og var meget lykkelig over mit fuldendte Arbeide; jeg er meget glad over, at De kan lide den, og vil De beholde den, Frue! da er dette Alt, hvad ieg ønsker." —

„Men dette er ikke Alt," sagde Fruen; „anvend ikke mere din Tid paa at luge i min Hauge; Du kan anvende Dine Kræfter meget bedre; Du skal have Belønning saavel for din Oprigtighed, som for din Flid. Bind saa mange Maatter, som Du kan, og jeg skal gjøre mig Umage for, at afsætte dem for Dig."

„Tak, Frue!" sagde Jeremias, og bukkede saa godt, som han kunde; thi han sluttede af Fruens Udkast, at hun meente, hun vilde bevise ham en Gunst, skjøndt han ved sig selv gjentog: „afsætte dem — hvad mener hun dermed?" —

Næste Dag gik han til sit Arbeide igjen, at forfærdige flere Maatter, og han lærte snart at gjøre dem saa godt og saa hurtigt, at han forbausedes over sit eget Held. Ved enhver Maatte, som han forfærdigede, fandt han mindre Vanskelighed, saa at han, istedetfor før 2, nu kunde snart binde 4 om Dagen. I 14 Dage havde han forfærdiget 18.

Marie Edgeworth

Fortællinger for Børn

1830

15-238

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020834464

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

15-238

Fortællinger for Børn

af

Marie Edgeworth.

Fra det Engelske oversatte

af

Theodor Barfoed,
ordineret Catechet i Korsøer.

Odense 1830.

Trykt hos S. Hempel,
Eier af Fyens Stifts Adressekontoir og Bogtrykkerie.

B.R.H.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

De Børn, som jeg

i en Række af 14 Aar har underviist,

og hvis

Lærelyst, Flid og gode Opførsel

gjorde mig

Deres Underviisning behagelig,

og gave mig Haab om,

at de i Tiden vilde vorde nyttige

Medborgere i Staten,

dediceres disse Smaafortællinger

med en Lærers

Kjærlighed og uskrømtede Venskab

af

Oversætteren.

Indhold.

1) Den dovne Laurence.
2) Den falske Nøgle, og
3) Fødselsdags-Foræringen.

Alle, som have studeret den Kunst, at beherske de menneskelige Kjøn, ere blevne overbeviste om, at Herredømmet er afhængigt af Ungdommens Opdragelse. —

Aristoteles.

Den dovne Laurence.

I den behagelige Dal i Ashton levede en gammelagtig Kone, som heed Preston. Hun havde en net lille Hytte og der var ikke det mindste Ukrud at see i hendes Hauge. Det var af denne, at hun især levede, og den indeholdt Jordbærbuske og et lidet Blomsterbed. Nellikerne og Roserne bandt hun i smaae Bouquetter, og sendte dem enten til Clifton eller til Bristol for at sælges; men Jordbærrene sendte hun ikke til Marked, fordi mange Folk pleiede om Sommeren at komme fra Clifton, for at spise Jordbær med Fløde i Ashtons Hauger. Preston var saa høflig, forekommende og munter, at Enhver, som kom for at besøge hende, morede sig og var fuldkommen tilfreds med sit Besøg. Saaledes levede hun lykkelig i flere Aar; men — ak! — et Efteraar blev hun syg og under hendes Sygdom gik det galt med enhver Ting. — Hendes Hauge blev forsømt, hendes Koe døde, og alle de Penge, som hun havde sammensparet, bleve brugte til at betale Medicamenterne med. Vinteren randt, og i denne var hun saa svag, at hun kun kunde fortjene meget Lidet ved sit Arbeide; og, da Sommeren kom, affordrede man

hende hendes Rentepenge, der nu ikke, som sædvanligt forhen, laae i hendes lille Pengepung. Hun bad om nogle faa Maaneders Henstand, hvilken hun erholdt; men, da denne Tid var forløben, havde hun ingen anden Tilflugt, end at sælge sin Hest, Letfod. Denne var, skjøndt ei længere i sine bedste Aar, hendes fortrinlige Yndling. I sin Ungdom havde den altid trukket Preston og hendes Mand til Marked, og hendes lille Søn Jeremias reed nu altid paa den. Det var ogsaa Jeremias's Forretning at fodre Letfod og at pleie den — en Pligt, som han aldrig forsømte, thi han var ei alene en meget god, men ogsaa en meget flittig, Dreng.

„Det vil gaae Jeremias nær til Hjerte", sagde Preston ved sig selv, da hun en Aften sad ved Ilden, stirrende paa Emmerne, og overveiede, hvorledes hun bedst skulde aabenbare denne Sag for sin Søn, som stod ligeoverfor hende, og ret hjerteligt spiste en tør Brødskorpe til Aftensmad.

„Jeremias"! sagde den gamle Kone, „er Du hungrig"?

„Ja Moder! meget hungrig."

„Intet Under — Du har ogsaa arbeidet stærkt idag, ikke sandt"?

„Jo kjere Moder! — Jeg vilde ønske, at det ikke var saa mørkt, at De nu kunde gaae ud med mig og see det store Bed, som jeg har gravet. Jeg er overbeviist om, at De ikke vilde sige, det var noget ringe Dags-Arbeide — og — kjere Moder! — jeg har gode Tidender til Dem — Forpagter Truck vil give os de store Jordbær — jeg vil hente dem i Morgen tidlig og være her igjen tilbage før Frokosttid."—

„Gud velsigne Dig derfor, min gode Dreng! — 4 Miil derhen og 4 Miil tilbage igjen, førend Frokosttid.“ —

„Ja paa Letfod, kjere Moder! veed De, at det let kan lade sig gjøre.“ — —

„O kjere Barn!“ — —

„Hvorfor sukker De, gode Moder?“ — —

„Fuldend dit Aftensmaaltid, Barn!“ — —

„Jeg er færdig dermed,“ raabte Jeremias, — synkende den sidste Mundfuld i en Hast, som om han troede at have brugt for megen Tid til at spise — — „og nu den store Naal, — jeg maa gjøre Letfods Bidsel istand, førend jeg gaaer tilsengs.“ — Han satte sig til at arbeide ved Skinnet af Ilden og efterat Moderen havde stirret paa ham endnu engang, begyndte hun atter: „Kjere Jeremias! er den endnu halt paa alle Benene?“ — „Hvad? Letfod? — o nei aldeles ikke — den har aldrig været saa vel i dens hele Liv, som nu; den er bleven ganske ung igjen, troer jeg, og derfor er den saa feed, at den neppe kan gaae.“

„Gud velsigne Dig! det er godt; vi maae passe paa, Jeremias! at holde den dygtig feed.“ —

„Hvorfor, kjere Moder?“

„Til Mandag 14 Dage til Markedet — den skal sælges.“ — —

„Letfod?“ — — raabte Jeremias og lod Bidselet falde af sin Haand — — og vil Moder da sælge Letfod?“

„Jeg vil ikke, kjere Jeremias! men jeg maa!“ —

„Maa? — hvo siger, at De maa? hvorfor maa De, kjere Moder?“ —

„Jeg maa, siger jeg, kjere Barn! — hvorfor? — skal jeg ikke ærlig betale min Gjeld — og mine Rentepenge? — er jeg ikke bleven krævet for længe, længe siden? har jeg ikke havt Henstand? — lovede jeg ikke bestemt at betale paa Mandag 14 Dage og skylder jeg ikke to Guineer i Alt? hvorfra faaer jeg disse? — Dog — hvad nytter det at tale, kjere Barn!“ — sagde Preston, og lænede sit Hoved paa sin Haand — „Letfod maa bort.“ —

Jeremias taug nogle faa Minutter. —

„2 Guineer ere en meget stor Sum; om jeg end arbeider nok saa stærkt, — kan jeg dog paa ingen Maade tilveiebringe 2 Guineer til Mandag 14 Dage; — kan jeg, kjere Moder?“ —

„Nei — Gud hjelpe dig — ikke, om Du end arbeider Dig selv tildøde.“ —

„Men jeg kan dog tilveiebringe Noget,“ raabte Jeremias stolt — „og jeg vil tilveiebringe Noget; — om det end bliver nok saa lidt, saa vil det dog altid være Noget, og jeg skal isandhed gjøre mit Bedste.“

„Det er jeg vis paa, mit kjere Barn!“ sagde Moderen, tog ham i sine Arme, og kyssede ham; „Du var altid en god flittig Dreng; det vil jeg sige, baade naar Du hører paa det, og naar Du er fraværende; — men det vil ikke kunne gjøre det nu, — — Letfod maa bort.“ —

Jeremias vendte sig bort, for at skjule sine Taarer, og gik tilsengs, uden at sige et Ord mere. Men, da han indsaae, at Taarer Intet kunde udrette, tørrede han strax sine Øine og laae vaagen, for at overveie, hvad han dog mueligen kunde gjøre,

for at redde Hesten. „Om jeg end fortjener nok saa Lidt," sagde han endnu til sig selv, — „vil det dog være Noget, og hvo veed — maaskee Herren vil bie lidt længere; — og vi kunde imidlertid tilveiebringe Alt — thi en Rigsort om Dagen maa dog med Tiden blive til 2 Guineer."

Men Spørgsmaalet var, hvorledes han skulde faae den første Guinee. — Derpaa erindrede han, at en Dag, da han var sendt til Clifton for at sælge Blomster, havde han seet en gammel Kone sidde ved et Bord, som var bedækket med adskillige glimrende Stene, hvilke Mængden i Forbigaaende standsede for at betragte, og han erindrede tillige, at Nogle kjøbte af disse Stene; Een gav 2 Skilling, en Anden 3 og atter en Anden 6 for dem, og Jeremias hørte hende sige, at hun havde fundet dem imellem Naboeklipperne. — Han tænkte derfor, at, naar han forsøgte det, kunde han ogsaa finde Nogle og sælge dem paa samme Maade, som hun. —

Tidligt om Morgenen vaagnede han, fuld af Tankerne paa denne Plan, sprang op, klædte sig paa, og efterat have seet endnu engang til den stakkels Letfod i Stalden, begav han sig til Clifton, for at opsøge den gamle Kone og spørge hende, hvor hun havde fundet sine glimrende Stene. Men det var for tidligt om Morgenen; den gamle Kone var endnu ikke paa sin Plads, og saaledes vendte han tilbage med uforrettet Sag. Han vilde ikke spilde sin Tid med at vente paa hende, men sadlede Letfod og reed til Forpagter Truck for at hente de store Jordbær. En stor Deel af Morgenen hengik med at sætte Planterne i Jorden, og, saasnart han var færdig

dermed, gik han atter hen for at opsøge den gamle Kone, som han til sin store Glæde blev vaer, siddende i det sædvanlige Hjørne af Strædet med Bordet foran sig. Men denne gamle Kone var døv og vranten, og, da Jeremias tilsidst bragte det saavidt, at hun kunde høre hans Spørgsmaal, kunde han intet andet Svar faae af hende, end at hun havde fundet Stenene der, hvor han ingen flere vilde kunne finde. —

„Men kan jeg da ikke see der, hvor Du saae?“ ——

„Ja see du kun, Intet hindrer Dig deri“ — svarede den gamle Kone, og disse vare de eneste Ord, hun vilde sige. Dog, Jeremias var ikke en Dreng, som let taber Modet; han gik til Klipperne, gik langsom langsmed dem og betragtede alle Stenene, idet han gik forbi. Derpaa kom han til et Sted, hvor en heel Deel Mænd vare ifærd med at udhugge nogle store Klipper og Een blandt Arbeiderne bukkede sig ned, for at see meget ivrigt efter Noget. Jeremias løb til og spurgte, om han kunde hjelpe ham. „Ja Du kan,“ svarede Manden, jeg har just i denne Gruusdynge tabt et smukt Stykke Krystal, som jeg fandt idag.“

„Hvorledes saae det ud?“ spurgte Jeremias.

„Hvidt og som Glas,“ sagde Manden og begyndte at arbeide, medens Jeremias omhyggeligt og længe gjennemsøgte Gruusdyngen.

„Kom,“ sagde Manden, „det er tabt for stedse; — gjør Dig ikke mere Uleilighed derfor, min Dreng!“ —

„Det er ingen Uleilighed, jeg vil endnu lede et Øieblik derom; vi ville ikke give os tabte saa hur-

tigt," sagde Jeremias, og, efterat have søgt lidt længere, fandt han det omtalte Stykke Krystal.

„Tak!" sagde Manden, „Du er en brav, flittig, lille Dreng." Jeremias, opmuntret ved den Tone, i hvilken Manden talede, gjorde ham nu de samme Spørgsmaal, som han havde gjort den gamle Kone. —

„Den ene Billighed er den anden værd," sagde Manden; „vi skulle just nu til at spise og holde op at arbeide; bliv her lidt og jeg skal imidlertid stræbe at opfylde dit Ønske." —

Jeremias ventede, og da han med megen Opmærksomhed saae, hvorledes Arbeiderne igjen begyndte deres Arbeide, hørte han Nogen nærved sig gabe meget høit. Jeremias vendte sig om og blev vaer, paa den anden Side af Strømmen, en Dreng, omtrent paa hans Alder, udstrakt i Græsset, hvilken han meget vel vidste havde i hele Byen Ashton Navn af: „Den dovne Laurence," — et Navn, som han med megen Billighed beholdt, fordi han, fra Morgen til Aften, aldrig foretog sig Noget; hverken arbeidede eller legede, men dovnede, og, bestandigt gabende, drev orkesløs omkring. Hans Fader var Øltapper, og, da han sædvanligt var fuld, kunde han ikke bære nogen Omhu for sin Søn, saa at den dovne Laurence blev med hver Dag værre og værre. — Desuagtet sagde nogle af Naboerne, at han var en stakkels godhjertet Dreng og gjorde Ingen noget Ondt uden sig selv; medens Andre, som vare klogere, ofte rystede med Hovedet, og sagde ham, at Lediggang var en Rod til alt Ondt. —

„Hvad, Laurence!“ raabte Jeremias til ham, da han saae ham ligge i Græsset, sover Du?“

„Ikke ganske“ —

„Er Du vaagen?“

„Ikke ganske.“

„Hvad bestiller Du da der?“ —

„Intet“ — —

„Hvad tænker Du paa?“

„Paa Intet“ —

„Hvorfor ligger Du der?“

„Jeg veed det ikke — — fordi jeg ikke kan finde Nogen at lege med idag — — vil Du komme og lege?“ — —

„Nei, jeg kan ikke — jeg har Noget at bestille“ — —

„Noget at bestille,“ raabte Laurence og strakte sig, „Du er altid beskjæftiget — jeg vilde ikke for al Verden have altid saa Meget at bestille“ —

„Og jeg,“ sagde Jeremias leende, „vilde ikke for al Verden have Intet at bestille.“ —

Saaledes skiltes de ad; thi Arbeidsmanden kaldte just nu paa Jeremias, at han skulde følge ham. Han tog ham hjem med til sit eget Huus og viste ham en Deel Stene, som han havde samlet i den Hensigt, at sælge dem, men han havde endnu aldrig havt Tid til at sortere dem. Desuagtet gav han sig nu ifærd dermed, og, efterat have udsøgt dem, som han ansaae for de bedste, lagde han dem i en lille Kurv og gav Jeremias dem at sælge paa det Vilkaar, at han skulde bringe ham Halvdelen af hvad han erholdt for dem. Glad over at blive sat i Virksomhed, var Jeremias strax beredt til at sam-

tykke i Mandens Forslag, naar blot hans Moder ikke havde Noget derimod. Da han kom hjem til Middagsmaaltidet, sagde han Moderen sin Plan, hvorover hun smilede og sagde, at han maatte handle, som han vilde; thi hun var ikke bange for ham, om han end ikke var hjemme. „Du er ikke en doven Dreng," sagde hun, „saa at der ikke er nogen Fare for, at Du skulde komme til nogen Ulykke."

Strax samme Aften tog Jeremias med sin lille Kurv sin Plads paa Bredden af Floden, just paa det Sted, hvor Folk stige i Land fra en Færgebaad og hvor Veien dreier om til Kilderne, som mange Mennesker bestandigt besøge for at drikke af dem. Han valgte der en god Plads og ventede den hele Aften, tilbød med megen Iver enhver Reisende sine Stene; — — men — Ingen kjøbte af ham. —

„Holla!" — raabte nogle Seilende, som just roede en Baad i Land, „vil Du yde en Haands Hjelp her, min lille Dreng! og bære disse Pakker for os ind i Huset hist henne?"

Jeremias løb strax hen efter Pakkerne og udrettede, hvad man bad ham om, saa hurtigt og med saa megen god Villie, at Baadens Herre lagde Mærke til ham, og standsede ham, idet han vilde gaae bort, for at spørge ham, hvad han havde i sin lille Kurv, og, da han saae, at det var Stene, bad han strax Jeremias at følge sig; thi han skulde bringe nogle Conchylier, som han havde bragt hjem med sig fra Udlandet, til en Frue i Naboelauget, hvilken just var ifærd med at danne en Grotte. „Hun vil sandsynligviis kjøbe dine Stene ovenikjøbet; kom

med min Dreng! vi kunne jo i det Mindste blot forsøge det."

Fruen boede kun et lidet Stykke derfra, saa at de hurtigt naaede hendes Huus. Hun var alene i en stor Sal og ifærd med at sortere en Mængde Fjedre af forskjellige Farver. Disse laae paa et Ark Pappapir i Vindueskarmen, og idet Søemanden var ivrig beskjæftiget ved Bordet med at fremvise sine Conchylier, hændte det sig, at han stødte Papiret ned og adspredte alle Fjedrene.

Fruen blev meget bedrøvet, hvilket Jeremias bemærkede og benyttede Leiligheden, medens hun meget nøie betragtede Conchylierne, til at opsamle alle Fjedrene, og strax sortere dem efter deres forskjellige Farve, saaledes som han havde seet dem sorterede, da han først traadte ind i Værelset.

„Hvor er den lille Dreng, som De bragte med Dem?" spurgte Fruen. „Mig synes, at jeg saae ham her nu nylig." —

„Her er jeg, Frue!" raabte Jeremias og krøb frem under Bordet med nogle faa tilbageblevne Fjedre, som han havde opsamlet paa det spraglede Gulveteppe; „jeg tænkte," tilføiede han og pegede paa de Andre, „at jeg gjorde bedre i at foretage mig Noget end at staae ledig."

Hun smilede, og fornøiet over hans Iver og Simpelhed, begyndte hun at gjøre ham adskillige Spørgsmaal, saasom: hvo han var, hvor han levede, hvad han foretog sig og hvormeget han fortjente om Dagen ved at samle Stene?

„Denne er den første Dag, jeg nogensinde forsøgte det," sagde Jeremias; jeg har ingen solgt

endnu og, hvis De nu ikke vil kjøbe dem, er jeg bange for, at Ingen vil det; thi jeg har hidtil forgjæves tilbudt Alle og Enhver dem."

„Kom da," sagde Fruen smilende, „dersom dette er Tilfældet, tænker jeg, at det er bedst, at jeg kjøber dem alle." Idet hun saaledes udhældte alle Stenene og tømte Kurven, lagde hun igjen en halv Krone i den. — Jeremias's Øine funklede af Glæde.

„Tak! — o mange Tak! Frue!" sagde Jeremias, „jeg vil isandhed bringe Dem ligesaa mange, ja endnu flere, i Morgen." — —

„Ja det er godt," sagde hun; „men jeg lover Dig ikke, at give dig en halv Krone igjen i Morgen."

„Dog maaskee De alligevel gjør det, skjøndt De ikke lover det." —

„Nei" sagde Fruen, „bedrag Dig ikke selv; jeg forsikkrer Dig, at jeg ikke gjør det; istedetfor at opmuntre Dig til at blive flittig, vilde jeg derved lære Dig at blive doven." —

Jeremias forstod ikke strax hvad hun meente dermed; men svarede: „jeg er vis paa, at jeg ikke ønsker at blive doven; mit Ønske er at fortjene Noget hver Dag, naar jeg blot vidste, hvorledes jeg skal kunne det; thi jeg ønsker sandelig ikke at være doven. — Dersom De vidste Alt, vilde De sande mine Ord." —

„Hvad mener Du dermed: Dersom jeg vidste Alt?" —

„Jeg mener, hvis De vidste Alt om Letfod."

„Hvis Letfod?"

„Min Moders Hest," tilføiede Jeremias og

saae ud af Vinduet; „jeg maae skynde mig hjem og fodre den, førend det bliver mørkt; den vil ikke kunne begribe, hvor jeg bliver af saalænge.“

„Lad den kun forundre sig nogle faa Minutter endnu,“ sagde Fruen, „og fortæl os Resten af din Historie.“

„Jeg har ingen Historie at fortælle, Frue! men, da Mama siger, at den skal til Markedet paa Mandag 14 Dage for at sælges, dersom hun ikke kan faae 2 Guineer til at betale sine Rentepenge med, og det vilde gjøre mig overmaade ondt, at skilles ved den, fordi jeg elsker den og den elsker mig — saa vil jeg arbeide for den, ja jeg baade vil og kan; men isandhed, som Mama siger, jeg, der kun er en lille Dreng, kan ikke vente at fortjene 2 Guineer til Mandag 14 Dage.“

„Men er det din alvorlige Villie at arbeide?“ sagde Damen; „Du veed, at der er stor Forskjel imellem at samle nogle faa Stene og at arbeide hver Dag og hele Dagen.“ —

„Men,“ sagde Jeremias, „jeg vil arbeide hver Dag og hele Dagen.“ —

„Nu vel,“ sagde Damen, „jeg vil give Dig Arbeide; kom herhid i Morgen tidlig og min Gartner vil sætte Dig til at luge og jeg vil betale Dig 12 Skilling om Dagen. Husk, at Du maa være i Haugen Kl. 6.“ —

Jeremias bukkede, takkede og gik. — Det var silde om Aftenen og med Utaalmodighed ilte han hjem for at fodre Letfod. Dog erindrede han, at han havde lovet Manden, som havde betroet ham Salget af Stenene, at bringe ham Halvdelen af

Indtægten for dem. Derfor troede han, at det var bedre, at gaae strax til ham, og løb langs med Vandsiden omtrent en Fjerdingvei, indtil han kom til Mandens Huus. Denne var just kommen hjem fra Arbeidet og blev forbauset, da Jeremias viste ham den halve Krone med de Ord: „See, hvad jeg fik for Stenene, De veed, at De skal have det Halve.“

„Nei,“ sagde Manden, da han hørte hans Fortælling, „jeg vil ikke tage Halvdelen; den er Dig foræret. Jeg ventede i det Høieste kun en Rigsort og Halvdelen deraf, nemlig 12 Skilling, vil jeg tage. Kone! giv Drengen 2 Rigsorter og tag den halve Krone!“

Konen aabnede strax en gammel Handske og tog 2 Rigsorter deraf, og Manden stak Haanden i den aabnede Handske og tog en lille Sølvpenge ud, med de Ord: „Denne skal Du have ovenikjøbet for Din Ærlighed — Ærlighed er det Bedste. — Denne Penge skal være en Lykkepenge for Dig — jeg har gjemt den saa længe, jeg kan erindre.“ —

„Skil Dig aldrig ved den! — hører Du?“ raabte Konen.

„Lad ham gjøre med den, hvad han vil, Kone!“ sagde Manden.

„Men,“ tilføiede Konen, „en anden Skilling vilde være ligesaa god til at kjøbe Peberkage for, og dertil vil den jo gaae.“

„Nei, isandhed ikke, det lover jeg Dem,“ sagde Jeremias, hvorpaa han løb hjem, fodrede Letfod, klappede den, gik tilsengs, sprang op Kl.

5 om Morgenen og gik syngende til sit Arbeide, saa munter, som en Lærke. —

Fire Dage arbeidede han, hver Dag og hele Dagen, og Fruen betragtede hans Arbeide hver Aften, naar hun kom ud i Haugen for at spadsere. Tilsidst sagde hun til Gartneren: „denne lille Dreng arbeider meget stærkt.“ —

„Der har aldrig været en bedre lille Dreng i Verden,“ sagde Gartneren; „han er altid ved sit Arbeide, naar jeg end kommer hid, og han har udrettet doppelt saa Meget, som en Anden vilde kunne udrette, ja doppelt saa Meget, Frue! thi see her, han begyndte ved denne Rosenbusk og er nu kommen til det Sted, hvor De staaer, Frue! og dette er det Arbeide, som den anden Dreng, der er 3 Aar ældre, har udført idag — jeg siger, at, naar De vil maale Jeremias's Arbeide, er hans doppelt saa stort — det er jeg vis paa.“ —

„Vel,“ sagde Fruen til Gartneren, „viis mig, hvormeget man kan forlange, at en Dreng paa hans Alder skal arbeide om Dagen.“

„Naar han kommer Kl. 6 og gaaer Kl. 6 — omtrent saa Meget,“ sagde Gartneren, idet han med sin Spade betegnede et Stykke Jord.

„Nu, min lille Dreng!“ sagde Fruen, „saa Meget skal dit foresatte Arbeide være hver Dag; Gartneren vil vise Dig det, og, naar Du er færdig dermed, maa Du den øvrige Tid af Dagen foretage Dig, hvad Du har Lyst til.“

Herover blev Jeremias særdeles glad, og næste Dag var han færdig med sit Dagværk Kl. 4, saa at han havde den øvrige Deel af Aftenen for sig selv.

Jeremias holdt saa meget af at lege, som nogen lille Dreng kunde, og, naar han legede, legede han med al den Fyrighed og Munterhed, man kan forestille sig. Saasnart han havde endt sit Dags-Arbeide, fodret Letfod, og gjemt de 12 Skilling, han den Dag havde fortjent, løb han til Legepladsen i Byen, hvor han fandt en Deel Drenge, som legede, og iblandt dem den dovne Laurence, som ikke legede, men sad og dovnede i en Port med Tommelfingeren i sin Mund. Jeremias samlede dem og var den muntreste og virksomste af dem Alle, indtil han tilsidst, ganske aandepustende af at løbe, var nødt til at hvile sig og sætte sig ned paa Stenten nærved Porten, i hvilken den dovne Laurence gyngede.

„Nu, hvorfor leger Du ikke, Laurence?“ spurgte han.

„Jeg er træt,“ sagde Laurence.

„Hvoraf er Du træt?“ —

„Jeg veed ikke, hvad der trætter mig; Bedstemoder siger, at jeg ikke befinder mig vel, og at jeg skal bruge Medicin — men jeg veed ikke, hvad der fattes mig.“ —

„Du er en Nar, løb med, een — to — tre — afsted — og Du vil befinde Dig ligesaavel, som forhen — kom — løb! — een — to — tre — afsted!“ — —

„O nei! jeg kan sandelig ikke løbe,“ sagde han og hinkede langsomt bag efter;“ Du veed, at jeg kan lege hele Dagen, hvis jeg har Lyst; og derfor sjøtter jeg ikke om at lege som Du, der kun har een Time at lege i.“

„Saameget desto værre for Dig; kom nu, jeg er ganske rask igjen, — vil Du spille Bold?“

„Nei, jeg siger Dig jo, at jeg ikke kan; jeg er saa træt, som om jeg havde arbeidet den hele Dag saa stærkt som en Hest.“

„Ja jeg har,“ sagde Jeremias, „arbeidet den hele Dag i 10 Timer saa stærkt som en Hest, og er dog endnu ikke det Mindste træt; kun lidt aandepustende nu.“ —

„Det er meget besynderligt,“ sagde Laurence, og gabede, i Mangel af bedre Svar, og tog derpaa en Haandfuld Skillinger op af sin Lomme. „See! hvad Fader gav mig idag, fordi jeg bad ham derom just paa den rette Tid, da han havde drukket et Glas eller to; thi saa kan jeg faae af ham Alt, hvad jeg ønsker — see! en Toskilling, Fireskilling, Sexskilling, 8-Skilling! — der er 16 ß i Alt — — vilde Du ikke være lykkelig, naar du havde 16 ß?“ —

„Jeg veed det ikke,“ sagde Jeremias leende; „thi Du synes ikke at være lykkelig og har dog 16 ß.“—

„Det betyder Intet — jeg er vis paa, at Du alene siger dette, fordi Du misunder mig — Du veed ikke, hvad det er at eie 16 ß; Du har aldrig havt Mere, end 4 eller 6 ß ad Gangen i dit hele Liv.“ —

Jeremias smilede og sagde: „hvad det angaaer, da tager Du feil; thi jeg har just for Øieblikket Mere, end 4 eller 6 ß; ja endog Mere, end 16 ß; — jeg har — lad mig see — for Stenene 3 Mk. — dernæst 5 Dages Arbeide udgjør 3 Mk. 12 ß — i Alt: 1 Rd. 12 ß; og min Sølvpenge gjelder 22 ß; — ja 22 ß.“ —

„Nei, saa Meget har Du ikke," sagde Laurence og reiste sig pludseligt op — — „har Du 1 Rd. 12 ß og desuden 22 ß? — viis mig det, og saa vil jeg troe Dig."

„Følg da med mig!" raabte Jeremias „og jeg skal snart bringe Dig til at troe mig; kom!" —

„Er det langt borte?" spurgte Laurence og fulgte halvt løbende, halvt hinkende, indtil han kom til Stalden, hvor Jeremias viste ham sin Skat.

„Og hvorledes kom Du til Alt dette? paa en ærlig Maade?"

„Ja isandhed paa en ærlig Maade, jeg har fortjent det Altsammen." —

„Gud! — fortjent det! — jeg har ogsaa stor Lyst til at arbeide; men, da det er saa varmt Veir og Bedstemoder siger, at jeg ikke har Kræfter nok til stærkt Arbeide, og jeg desuden, ved at smigre for Fader, kan faae Penge af ham, naar jeg ønsker det, behøver jeg ikke at arbeide. — Men sig mig — hvad vil Du gjøre med alle disse mange Penge?" —

„Det er en Hemmelighed," sagde Jeremias og gjorde store Øine.

„Jeg veed det, jeg kan gjætte det; thi jeg veed, hvad jeg vilde gjøre med dem, hvis de vare mine. Først vilde jeg kjøbe mine Lommer fulde af Peberkager, og derpaa ligesaa mange Æbler og Nødder; holder Du ikke af Nødder? Jeg vilde kjøbe saa mange Nødder, at jeg i det Mindste kunde have nok fra nu af og til Juul, og jeg vilde lade lille Newton knække dem for mig; thi det er det Værste med Nødderne, at man skal have den Uleilighed at knække dem." —

„Saa fortjener Du da heller aldrig at have en Nød.“ —

„Men Du vil give mig nogle af Dine“ — sagde Laurence i en smigrende Tone; thi Smiger syntes ham lettere, end Arbeide; — „ikke sandt, Du vil give mig Noget af det, Du har?“ —

„Jeg vil ikke have Noget af alle hine gode Ting,“ sagde Jeremias.

„Hvad vil Du da gjøre med alle dine Penge?“

„O! jeg veed meget vel, hvad jeg vil gjøre med dem; men det er, som sagt, en Hemmelighed, og Ingen maa faae det at vide af mig; — kom nu, lad os gaae tilbage og lege! — Legen er vist forbi, tør jeg sige.“ —

Laurence gik tilbage med ham, fuld af Nysgjerrighed og hverken tilfreds med sig selv eller med sine 16 ß. „Dersom jeg havde saa mange Penge, som Jeremias,“ sagde han ved sig selv, „skulde jeg isandhed være lykkelig.“ —

Næste Dag sprang Jeremias som sædvanligt op før Kl. 6 og gik til sit Arbeide, medens den dovne Laurence drev omkring, uden at vide, hvad han skulde gjøre med sig selv. I Løbet af 2 Dage udgav han 12 ß af sine Penge for Æbler og Peberkage, og, saalænge disse varede, fandt han sig meget vel modtagen af sine Kammerader; men tilsidst udgav han paa den tredie Dag sin sidste Skilling, og da denne var borte, fristede ulykkeligviis nogle Nødder ham særdeles meget; men han havde ingen Penge at give for dem; hvorfor han løb hjem, for at smigre for sin Fader, som han kaldte det. Da han kom hjem og hørte sin Fader tale meget høit, troede

han i Forstningen, at han var drukken; men saasnart han aabnede Kjøkkendøren, saae han, at han ikke var drukken; men vreed. —

„Du dovne Dreng!“ raabte han, vendte sig pludselig til Laurence og gav ham et saa vældigt Slag paa Øret, at han ikke kunde see; — „Du dovne Dreng! see, hvad Du har gjort for mig — see! see! — siger jeg.“

Laurence saae, saasnart han kom til Brugen af sine Sandser igjen, og blev med Frygt, Forbauselse og Anger tilsidst vaer i det Mindste et Dusin knækkede Flasker og den herlige Æblemost fra Worcestershire strømmende henover Gulvet.

„Nu — befalede jeg Dig ikke for 3 Dage siden, at bringe disse Flasker ned i Kjelderen? og paalagde jeg Dig ikke, at forsyne Proppene med Staaltraad? — Svar mig, du dovne Knægt! befalede jeg Dig ikke dette?“ —

„Jo,“ sagde Laurence, og rev sig i Hovedet.

„Og hvorfor har Du ikke gjort det?“ raabte Faderen med fornyet Vrede, da en anden Flaske sprang i samme Øieblik. „Hvorfor staaer Du der, du dovne Dreng? Hvorfor rører Du dig ikke? Maaskee Du ikke kan røre Dig? — Jeg vil bringe Dig dertil“ sagde han; hvorpaa han greb fat paa ham og rystede Laurence saa længe, indtil han var saa svimmel, at han ikke kunde staae. „Hvad har Du tænkt paa? Hvad har Du foretaget Dig den hele Dag, som hindrede Dig i at bringe min Æblemost — min Æblemost fra Worcestershire — i Kjelderen, som jeg befalede Dig?“ Men gaae — Du bliver aldrig duelig til Noget — saa doven en Dreng, som

Du er — gaae bort fra mine Øine!“ Saaledes talte han og stødte ham ud af Huusdøren; hvorpaa Laurence listede sig bort, da han saae, at det nu ikke var Tid, at bede ham om en eneste Skilling.

Næste Dag saae han Rødderne igjen, og, da hans Attraae efter dem var større end nogensinde, gik han hjem, i det Haab, at hans Fader, som han sagde ved sig selv, nu vilde være i bedre Humeur. Men Æblemosten var endnu i frisk Minde og i det Øieblik, Laurence begyndte at hviske Ordet: „Skilling“ i hans Øre, svoer han med en lydelig Eed, at han ikke vilde give ham en Skilling, ja ikke engang en Penning i en heel Maaned. „Ønsker Du Penge,“ sagde Faderen, „saa arbeid for dem — jeg er kjed af din Dovenskab — gaae og arbeid!“ — Ved disse skrækkelige Ord brast Laurence i Taarer, gik bort, satte sig ned ved Siden af en Grøvt og græd en heel Time. — Da han nu havde grædt saa længe, han kunde, anstrængede han sig saa meget, at han vendte sine Lommer, for at see, om der ikke af en Hændelse maaskee kunde være en Skilling skjult i en af dem, og — til sin store Glæde — fandt han en Skilling i den inderste Krog af sin Lomme. — Med denne gik han hen til Stedet, hvor Frugtkonen sad. Hun var just ifærd med at afveie nogle Rosiner, saa at han var nødt til at vente; og, medens han ventede, hørte han Nogle nær ved sig tale og lee meget høit. Frugtkonens Plads var ved Porten af et Værtshuus, og idet han saae igjennem Porten ind i Gaarden, saae Laurence en Kudsk og en Staldkreng, omtrent af hans Størrelse, at spille Klink. Han stod og passede paa dem nogle faa Minutter.

„Jeg begyndte med een Skilling," raabte Drengen med en Eed, „og nu har jeg 4 ß," tilføiede han, idet Skillingen klingede i hans Vestlomme. Denne Lyd rørte Laurence og han sagde ved sig selv: „Dersom jeg begynder med 1 ß, kan jeg, som han, ende med 4 — og det er lettere at spille Klink, end at arbeide." —

Derpaa gik han frem, viste sin Skilling og tilbød sig at spille med Stalddrengen, som, efter at have seet ham i Ansigtet, modtog Forslaget og kastede sin Skilling i Veiret. „Hoved eller Hale!" raabte han — „Hoved!" gjensvarede Laurence og den faldt paa Hovedet. Han greb Skillingen, forbauset over sit Held, og vilde øieblikkeligen have gaaet, for at give den ud for Nødder, men Stalddrengen standsede ham og forførte ham til at kaste paa ny. Denne Gang tabte han; han kastede igjen og vandt; og saaledes blev han ved, ofte tabende, men oftest vindende, indtil den halve Morgen var forbi. Tilsidst, uagtet han havde det Held, at vinde 2 Gange, og nu fandt, at han eiede 3 ß, sagde han, at han ikke vilde spille mere. Stalddrengen svoer knurrende, at han vilde have Erstatning en anden Gang og Laurence gik og kjøbte Nødderne. „Det er," sagde han ved sig selv, „en herlig Ting at spille Klink; saasnart jeg igjen mangler 1 ß, vil jeg hverken bede min Fader om den, eller gaae hen og arbeide." — Tilfreds med denne Beslutning, satte han sig ned paa Hesteblokken i Værtshuusgaarden, for i Mageligheд at knække sine Nødder. Medens han her sad og spiste, hørte han Samtalen imellem Stalddrengen og Kudskene. I Forstningen bragte

deres forargelige Eder og lydelige Kjævlerier ham til at gyse og skjælve; thi, skjøndt Laurence var en doven Dreng, havde han dog endnu ikke lært at være ondskabsfuld. Men gradviis blev han vant til deres Banden og Kiven, og fandt Fornøielse og Interesse i deres Trætte og Uenighed. Da dette nu var en Behagelighed, som han kunde nyde, uden i nogen Henseende at anstrænge sig, fattede han snart saa megen Lyst dertil, at han hver Dag begav sig hen til Gaarden, og Hesteblokken blev hans bestandige Sæde. Her fandt han nogen Vedergvægelse for den utaalelige Mathed, som var en Følge af hans bestandige Uvirksomhed og, den ene Time efter den anden, sad han her, med Albuen paa sine Knæe og sit Hoved i sine Hænder, som Tilskuer til denne slette og ondskabsfulde Opførsel. At spille — bedrage — og — lyve — blev ham snart egent, og, for at fuldende sin Ødelæggelse, sluttede han pludselig et nøie Forbund med Stalddrengen, med hvem han havde først begyndt at spille, og som var en meget slet Dreng. Følgerne af dette nøie Venskab skulle vi snart see. — Men nu er det Tid at undersøge, hvad lille Jeremias i al den Tid har foretaget sig. — —

En Dag, da han havde endt sit Dagværk, bad Gartneren ham at blive lidt endnu og hjelpe ham med at bære nogle Geranium-Potter ind i Salen. Jeremias, altid virksom og villig, afstod strax fra Legen og var ifærd med at bære en tung Blomsterpotte ind, da Fruen gik tvers over Salen.

„Hvilken skrækkelig Uorden," sagde hun, „gjør Du her! — hvorfor torrer Du ikke dine Skoe paa Maatten?" —

Jeremias vendte sig om, for at see efter Maatten; men saae ingen. —

„O!“ sagde Fruen, fattende sig selv, „jeg kan ikke skjænde paa Dig; thi der er ingen Maatte.“ —

„Nei, Frue!“ sagde Gartneren; „ikke heller veed jeg, naar Manden vil bringe de Maatter hjem, som De omtaler, hvis han nogensinde har det isinde.“

„Jeg er meget bedrøvet over at høre dette,“ sagde Fruen; „jeg vilde ret ønske, at vi kunde finde Nogen, som vilde forfærdige dem, dersom hiin ikke kan; — jeg skulde slet ikke bryde mig om, hvilken Sort Maatter det end var, naar man blot kunde afhviske Fødderne paa dem.“ —

Jeremias feiede Snavset bort, og, da han hørte de sidste Ord, sagde han ved sig selv: „maaskee kunde jeg forfærdige en Maatte!“ — Og medens han nu gik hjem og bestandigt fløitede, tænkte han paa, hvorledes han skulde kunne forfærdige Maatter, og, hvor driftigt det end maatte synes, mistvivlede han dog slet ikke om Udfaldet, naar han kun havde Taalmodighed og anvendte Flid. Mange vare de Vanskeligheder, som hans prophetiske Øie forudsaae; men han følte hos sig selv det Mod, der ansporer Mænd til store Foretagender og lader dem trodse og beseire Umueligheder.“ —

I første Øieblik erindrede han, at han havde seet den dovne Laurence, medens han gyngede i Porten, flette lidt Lyng i forskjellige Former, og han tænkte, at, dersom han paa nogen Maade kunde udfinde, hvorledes han skulde flette Lyng fast sammen, vilde deraf kunne blive en meget smuk, grøn, blød, Maatte, som vilde være meget bequem til at afstøre

Fedderne paa. Omtrent 1 Miil fra sin Moders Huus paa Fælleden, som Jeremias reed over, da han hentede de store Jordbærplanter hos Forpagter Truck, erindrede han, at have seet en stor Mængde Lyng, og, da Klokken nu først var 6 om Aftenen, indsaae han, at han kunde have Tid til at fodre Letfod, klappe den, tage til Fælleden, vende tilbage og gjøre et Forsøg med sin Kunst, førend han gik tilsengs. —

Letfod bar ham hurtigt til Fælleden, og Jeremias samlede der saa meget Lyng, som han troede at kunne behøve. Men hvor megen Umage, Tid og Møie kostede det ham ikke, førend han var istand til at forfærdige Noget, som lignede en Maatte! Tyve Gange var han ifærd med at kaste Lynget bort, og opgive sin Plan, utaalmodig over, at hans Forsøg gjentagne Gange mislykkedes. Men dog vedblev han. Intet isandhed Stort kan blive fuldført uden Møie og Tid. — To Timer arbeidede han, førend han gik tilsengs. Alle sine Legetimer den næste Dag anvendte han paa Maatten, og i 5 Timer arbeidede han forgjæves; men den 6te Time lønnede ham for de andre Timers Arbeide; han overvandt den store Vanskelighed, at binde Lynget rigtigt sammen, og tilsidst fuldendte han ganske en Maatte, som langt overgik hans dristigste Forventninger. Han var nu overordentlig lykkelig — sang, dandsede rundt, fløitede — saae gjentagne Gange paa Maatten, og kunde neppe afholde sig fra at see paa den, da det var Tid at gaae tilsengs. Han lagde den ved Siden af sin Seng, for at kunne see den i det Øieblik, han vaagnede om Morgenen. —

Nu kom den store Glæde, som han skulde nyde, ved at bære den til sin Frue. Hun blev ligesaa forbauset, som han havde ventet, da hun saae den og hørte, hvo der havde forfærdiget den. Efterat hun havde tilbørligen beundret den, spurgte hun, hvor Meget han skulde have for sin Maatte? „Intet" — sagde Jeremias, „jeg vilde blot give Dem den, dersom De vilde have den, og jeg har ikke isinde at sælge den. Jeg forfærdigede den i mine Legetimer, og var meget lykkelig over mit fuldendte Arbeide; jeg er meget glad over, at De kan lide den, og vil De beholde den, Frue! da er dette Alt, hvad ieg ønsker." —

„Men dette er ikke Alt," sagde Fruen; „anvend ikke mere din Tid paa at luge i min Hauge; Du kan anvende Dine Kræfter meget bedre; Du skal have Belønning saavel for din Oprigtighed, som for din Flid. Bind saa mange Maatter, som Du kan, og jeg skal gjøre mig Umage for, at afsætte dem for Dig."

„Tak, Frue!" sagde Jeremias, og bukkede saa godt, som han kunde; thi han sluttede af Fruens Diekast, at hun meente, hun vilde bevise ham en Gunst, skjøndt han ved sig selv gjentog: „afsætte dem — hvad mener hun dermed?" —

Næste Dag gik han til sit Arbeide igjen, at forfærdige flere Maatter, og han lærte snart at gjøre dem saa godt og saa hurtigt, at han forbausedes over sit eget Held. Ved enhver Maatte, som han forfærdigede, fandt han mindre Vanskelighed, saa at han, istedetfor før 2, nu kunde snart binde 4 om Dagen. I 14 Dage havde han forfærdiget 18.

Det var Løverdag Aften, da han blev færdig med dem, og han bar sine 18 Maatter til sin Frues Huus, stablede dem alle op i Salen og stod, med blottet Hoved og med en Mine af stolt Ydmyghed, ved Siden af Maatterne, ventende paa, at Fruen skulde lade sig see. Snart aabnedes en Fløiðr ved den ene Ende af Salen, og han saae sin Frue med en stor Mængde Herrer og Damre reise sig fra forskjellige Borde.

„O! der er min lille Dreng med sine Maatter!“ raabte Fruen, og, ledsaget af hele det øvrige Selskab, kom hun ind i Salen. Jeremias trak sig beskeden tilbage, medens de betragtede Maatterne; men, efter et Par Minutters Forløb, vinkede Fruen ad ham, og, da han kom i Midten af Selskabet, saae han, at alle hans Maatter vare borte. —

„Nu“ — sagde Fruen smilende, „hvorfor seer Du saa forbauset ud?“ —

„Fordi alle mine Maatter ere borte,“ sagde Jeremias; „men de ere Dem meget vel undte.“

„Ere de?“ sagde Fruen; „nu vel, tag din Hat og gaae hjem; thi Du seer, at det allerede er sildigt, og Du veed, at Letfod vil undres over, at Du bliver saa længe borte. —

Jeremias vendte sig om, for at tage sin Hat, som han havde ladet staae paa Gulvet. Men, hvor forbauset blev han! hvor forandret blev hans Aasyn! — Hatten var ganske tung af Rigsorter. Enhver, som havde taget en Maatte, havde lagt 3 Mk., saa at han for de 18 Maatter havde faaet 36 Rigsorter.

„36 Rigsorter!“ sagde Fruen; „mig synes, at Du fortalte mig, at Du allerede har fortjent Noget —

hvor Meget har Du nu i Alt? Jeg maa nok, troer jeg, lægge endnu 12 ß til, for at det kan udgjøre Dine 2 Guineer." —

„To Guineer!" — raabte Jeremias, som nu ganske overvandt sin Undseelse, og i et Øieblik glemte, hvor han var, da han saae, at Ingen var tilstæde. „To Guineer!" raabte han, klappede i Hænderne og foldede dem — o Letfod! o Moder!" — Derpaa fattede han sig, og da han saae sin Frue, som han nu ganske betragtede som en Veninde, sagde han: „Vil De takke dem Alle?" og neppe turde han kaste sine funklende Øine rundt paa hele Selskabet. „Vil De takke dem Alle? thi jeg veed, at jeg ikke er istand til at takke dem rigtigt, som jeg burde." Dog Enhver meente, at de vare blevne takkede paa en rigtig Maade. —

„Nu ville vi ikke opholde Dig længere," sagde Fruen, „kun een Ting har jeg nu at bede Dig om, at jeg nemlig maa være tilstæde, naar Du viser Din Moder Din Skat." —

„Kom da," sagde Jeremias, „med mig nu!" —

„Ikke nu," sagde Fruen leende, „men jeg vil komme til Ashton i Morgen Aften; maaskee Din Moder da kan finde nogle faa Jordbær til mig?" —

„Det vil hun," sagde Jeremias; „jeg vil selv lede efter dem i Haugen." —

Derpaa gik han hjem, men følte, at det var en stor Tvang, som var ham paalagt, at bie til i Morgen Aften, førend han fortalte sin Moder det. For at troste sig, gik han til Stalden og sagde til Letfod: „Du skal ikke sælges i Morgen, stakkels Dyr!" hvorpaa han klappede den og kunde ikke af-

holde sig fra at tælle sine Penge. Medens han var beskjæftiget hermed, blev han forbauset over en Larm ved Døren; der var Een, som just var ifærd med at oplukke Klinken. Da Døren blev aabnet, traadte den dovne Laurence ind med en Dreng, i en rød Kjole, som bar en Hane under sin Arm. De stodsede, da de kom midt i Stalden og saae Jeremias, som i Førstningen var skjult af Hesten.

„Vi — vi — vi — komme“ — stammede den dovne Laurence — „jeg mener, jeg kommer, for at“ — — „at spørge Dig,“ vedblev Stalddrengen i en dristig Tone, „om Du vil gaae med os, for at see Hanefægtningen paa Mandag? See, jeg har en smuk Hane her, og da Laurence sagde, at Du var hans meget gode Ven, kom jeg herhid.“ —

Nu forsøgte Laurence at sige Noget, for at forhøie Glæden ved at see en Hanefægtning, og for at anbefale sin nye Selskabsbroder. Men Jeremias betragtede Stalddrengen med Mishag og synlig Frygt, og vendte sig derpaa til Hanen med et medlidende Øiekast, idet han sagde til Laurence: „Har Du da Lyst til at see dens Øine bive udhuggede?“ —

„Jeg veed det ikke,“ sagde Laurence; „men man siger, at en Hanefægtning er et smukt Syn, og det er ikke grusommere af mig, end af Andre, at gaae derhen — og, da Mange gaae derhen, og jeg ikke har Andet at bestille, vil jeg ogsaa gaae derhen.“

„Men jeg har Andet at bestille,“ sagde Jeremias smilende, „og vil ikke gaae derhen.“

„Men,“ vedblev Laurence, „Du veed, at paa Mandag er det store Marked i Bristol, og at

man paa den Dag maa være glad fremfor paa alle andre Dage i Aaret." —

„Det er sandelig heller ingen Skam, at være glad een Dag om Aaret" — sagde Stalddrengen.

„Jeg haaber det i det Mindste ikke," sagde Jeremias; „thi, hvad mig angaaer, da veed jeg, at jeg er glad hver Dag i hele Aaret." —

„Det er ganske forunderligt," sagde Laurence, „men jeg veed, at jeg ikke for hele Verden vilde undvære den Glæde, at gaae til Marked; thi der vil da i det Mindste blive Noget at tale om et halvt Aar; — kom — Du vil dog gaae med — ikke sandt?" —

„Nei," sagde Jeremias, med et Øiekast, som røbede, at han ikke vilde tale i Nærheden af den slemme Fremmede.

„Hvad vil Du da gjøre med alle Dine Penge?"

„Det skal jeg sige Dig en anden Gang," hvidskede Jeremias, „og lad Du være, at gaae med til Hanefægtningen; den vil ikke glæde Dig — det forsikrer jeg Dig."

„Dersom jeg havde noget Andet, som kunde adsprede mig," sagde Laurence nølende og gabende.

„Kom!" raabte Stalddrengen, og greb hans udstrakte Arme — „kom med," raabte han, og idet han stødte ham bort fra Jeremias, paa hvem han kastede et yderst foragteligt Blik, sagde han: „lad ham være alene, han er ikke af vore Folk."

„Hvilken Nar Du dog er," sagde han til Laurence, saasnart han havde faaet ham ud af Stalden, „Du burde have vidst iforveien, at han ikke vilde gaae med, ellers skulde vi snart have skilt ham ved alle hans Penge. Men med hvilke Øine har

Du seet? jeg saae nu en Hat, fuld af Sølvpenge, staae i Krybben." —

„Virkeligt?" udraabte Laurence.

„Ja sandelig — men hvorfor stammede Du saaledes, da vi først traadte ind? Du havde nær forvirret mig med."

„Jeg var saa skamfuld," sagde Laurence, hængende med Hovedet.

„Skamfuld? — men Du maa ikke tale om Skam nu, da Du er i Selskab med mig, og jeg vil ikke give Slip paa Dig; Du skylder mig desuden en halv Krone, husk det, og jeg vil have mine Penge i Aften, saa at Du paa en eller anden Maade maa skaffe dem tilveie." Efter et betydeligt Ophold tilføiede han: „Jeg indestaaer for, at han aldrig vil kunne savne en halv Krone af alle sine Sølvpenge." —

„Men — at stjæle!" sagde Laurence og trak sig forskrækket tilbage; — „jeg tænkte aldrig, at jeg skulde komme dertil — og det endog fra den stakkels Jeremias — og ovenikjøbet de Penge, for hvilke han har arbeidet saa haardt?" —

„Men det er ikke at stjæle — vi ville ikke stjæle, men blot laane dem, og, hvis vi vinde, hvilket sikkert bliver Tilfældet ved Hanefægtningen, betale vi dem tilbage igjen, og han vil aldrig kunne faae det Mindste at vide af det Hele, og hvad kan det da skade ham? Desuden maa Du vide, at Du hverken kan gaae til Hanefægtningen eller til Markedet, dersom Du ikke gjør det, og jeg siger Dig jo, at det ikke er vor Hensigt at stjæle; vi ville paa Mandag Aften betale Pengene tilbage igjen." —

Laurence svarede ikke, og de skiltes ad, uden at noget Bestemt blev afgjort. —

Lad os her standse lidt i vor Historie — vi frygte for at gaae videre — det Følgende er meget rystende; — vore smaae Læsere ville gyse ved at læse det. — Dog — det er bedst, at de erfare Sandheden, og see, hvad der tilsidst blev af denne dovne Dreng.

Midt i den tause Nat hørte Laurence Nogen banke paa hans Vindue. — Han vidste vel, hvem det var; thi dette var det aftalte Tegn imellem ham og hans ondskabsfulde Kammerat; men han skjælvede ved Tanken om, hvad han var ifærd med at ville gjøre, og laae ganske stille med Hovedet under Dynen, indtil der blev banket anden Gang. Derpaa stod han op, klædte sig paa og aabnede Vinduet. Dette var næsten lige med Jorden. Hans Kammerat sagde til ham i en huul Tone: „Er Du færdig?“ — Han svarede Intet; men steeg udaf Vinduet og fulgte med. Da han kom til Stalden, gik just en sort Skye forbi Maanen, og det blev ganske mørkt. —

„Hvor er Du?“ hvidskede Laurence, famlende i Mørke; „hvor er Du? — tal til mig!“ —

„Her er jeg — giv mig din Haand.“ —

Laurence rakte sin Haand frem.

„Er det din Haand?“ spurgte den ondskabsfulde Dreng, da han fik fat paa Laurences Haand — „hvor den er kold!“ —

„Lad os gaae tilbage,“ sagde Laurence, „det er endnu tidsnok.“ —

„Nu er det ikke Tid at gaae tilbage,“ svarede

den Anden og aabnede Døren; „Du har allerede gaaet forvidt til, at Du nu kan gaae tilbage,“ og herpaa stødte han Laurence ind i Stalden.

„Har Du fundet det? — tag Dig i Agt for Hesten — har Du det? — hvad bestiller Du? — skynd Dig — jeg hører Larm“ — sagde Stalddrengen, som holdt Vagt ved Døren. —

„Jeg søger om den halve Krone; men kan ikke finde den.“

„Bring alle Pengene!“

Han bragte derpaa Jeremias's knækkede Blomsterpotte, hvori alle Pengene vare, til Døren. Den mørke Skye var nu gaaet forbi Maanen, og Lyset skinnede klart paa dem.

„Hvorfor staae vi her?“ sagde Stalddrengen — rev Blomsterpotten ud af Laurences skjælvende Haand, og stødte ham bort fra Døren.

„Gode Gud!“ raabte Laurence; „Du vil dog ikke tage alle Pengene? Du sagde, at Du kun vilde tage en halv Krone og betale den igjen tilbage paa Mandag — Du sagde jo, at Du blot vilde tage den halve Krone!“ —

„Hold Din Mund!“ raabte den Anden og gik fremad, døv mod alle Forestillinger — „skal jeg nogensinde blive hængt, saa skal det dog ikke skee for en halv Krone.“

Blodet isnede i alle Laurences Aarer og alle hans Hovedhaar reiste sig af Skræk. Ikke eet eneste Ord undslap ham. — Hans Kammerat bar Pengene bort og Laurence krøb, med Følelsen af alle Forbrydelsens Rædsler, til sit hvileløse Leie.

Hele Natten blev han enten forstrækket af gyse-

lige Drømme, eller ogsaa laae han vaagen og lyttede til enhver ubetydelig Larm, ude af Stand til at røre sig og neppe vovende at drage Aande, piint af den gyseligste af al Frygt — den Frygt, som bestandigt er den onde Samvittigheds Ledsager. Morgenen syntes aldrig at ville frembryde; — men, da det endelig var Dag, da han hørte Fuglene synge, og saae Alt omkring sig iført sin sædvanlige Ynde, følte han sig endnu mere ulykkelig. Det var Søndag Morgen, Kirkeklokken lød og kaldte Menneskene til Guds Huus. Alle Børnene i Landsbyen, iførte deres Søndagsklæder, uskyldige og muntre, og lille Jeremias, den bedste og gladeste af dem Alle, samledes udenfor Prestens Dør, for at gaae til Kirke. —

„Nu, Laurence!“ sagde Jeremias og trak ham i Kjolen, idet han gik forbi, da han saae Laurence læne sig op til sin Faders Dør, „hvorfor seer Du saa sort ud i Dag?“

„Jeg!“ sagde Laurence forbauset, „hvorfor siger Du, at jeg seer sort ud?“ —

„Nu vel da,“ sagde Jeremias, „Du seer hvid nok ud, om Du saa vil; thi Du er saa bleg, som Døden.“ —

„Bleg!“ — gjentog Laurence, uden at vide, hvad han sagde, og vendte sig hurtigt bort; thi han kunde ikke udholde endnu et Øiekast af Jeremias; overbeviist om, at Breden var skreven i hans Aasyn, skyede han hvert Øie. — Han ønskede nu, at kunne give hele Verden, for at kunne bortkaste den Byrde, som Forbrydelsen lagde paa hans Sjel; han vilde følge efter Jeremias, falde paa sine Knæe og tilstaae Alt — men havde ei Styrke dertil. Af Frygt

for det Øieblik, da Jeremias skulde opdage sit Tab, turde Laurence ikke blive hjemme, og da han ikke vidste, hvad han skulde gjøre, eller hvor han skulde gaae hen, gik han ganske uvilkaarligt hen til sit gamle Sted i Vertshusgaarden og skjulte sig der hele Dagen tilligemed sin Kammerat, som forgjæves søgte at tilintetgjøre hans Frygt og indgyde ham Mod, ved at tale om Hanefægtningen den næste Dag. Det blev aftalt, at, saasnart Aften-Tusmerket faldt paa, skulde de gaae til en afsides liggende Mark, og der dele deres Bytte. —

Imidlertid var Jeremias, da han var kommen hjem fra Kirken, ganske beskjæftiget med Tilberedelserne til at modtage sin Herskerinde, om hvis lovede Visit han havde underrettet sin Moder; og, medens hun ordnede Kjøkkenet og deres lille Sal, løb han ud, for at undersøge Jordbærbuskene.

„O, min Jeremias! hvor Du er lykkelig idag!“ sagde hans Moder, da han kom ind med Jordbærrene, og hoppede omkring i Værelset, fuld af Glæde. „Bevar nu dette glade Mod, Jeremias! indtil Du behøver det, og lad det ikke falde paa eengang! Husk, at i Morgen er det Marked og Letfod skal sælges. Jeg bad derfor Forpagter Truck, at komme herhid i Aften; han lovede, at ville tage Letfod med sin egen Hest, og han vil strax være her — og da veed jeg, hvorledes Du saa vil være tilmode.“ —

„Jeg vil altid være saa vel tilmode, som nu,“ sagde Jeremias, og dulgte sin Hemmelighed med stor Vanskelighed; hvorpaa han hoppede og sprang omkring i Værelset i hele 4 Timer. —

En Vogn kjørte nu forbi Vinduet og standsede ved Døren; Jeremias løb ud, det var hans Herskerinde. Hun kom smilende ind og bragte snart den gamle Kone til ogsaa at smile, ved at rose den Orden og Nethed, som herskede overalt i Huset. Vi forbigaae, hvor vigtig den end kunde synes for Øieblikket, Beundringen af Jordbærrene og Bedstemoders chinesiske Sølvtøi. Det bankede atter paa Døren. „Løb! Jeremias!“ sagde Moderen, „jeg haaber, at det er vor Melkekone med Flød til Fruen.“ — Dog det var Forpagter Truck, som kom efter Letfod. Den gamle Kones muntre Aasyn forsvandt.

„Træk den ud, Kjære!“ sagde hun, og vendte sig til Jeremias; men han var borte; han fløi ud i Stalden i det Øieblik, han blev Flippen af Forpagter Trucks Overkjole vaer. —

„Sæt dem ned, Hr. Forpagter!“ sagde den gamle Kone, efterat have ventet omtrent 5 Minutter paa, at Jeremias skulde komme tilbage. „Det er bedst, at De sidder ned, dersom Fruen tillader det; thi Jeremias vil nok ikke haste med, at komme tilbage igjen. „Min Dreng er en Nar, Frue! i Henseende til denne Hest.“ Hun prøvede paa at lee, og tilføiede: „Jeg veed, hvor tungt det vil blive for ham og Letfod, at skilles ad — han vil ikke bringe den ud før det sidste Øieblik; vær derfor saa god, at sidde ned, Naboe!“ —

Forpagteren havde neppe sat sig ned, førend Jeremias kom tilbage, med et blegt og forvirret Aasyn.

„Hvad fattes Dig?“ spurgte Fruen.

„Gud velsigne Dig, min kjære Dreng!“ sagde

hans Moder, og betragtede ham ganske forbauset, medens han forgjæves forsøgte at tale. Hun gik hen til ham, og lænende sit Hoved til hendes Bryst, raabte han: „Det er borte! — Alt er borte!“ — hvorpaa han brast i Taarer og sukkede, som om hans lille Hjerte skulde briste.

„Hvad er der hændet, min kjere Søn?“ sagde hans Moder.

„Mine 2 Guineer! — Letfods 2 Guineer — jeg vilde hente dem og give dem til Dem, Mama! — men den knækkede Blomsterpotte, hvori jeg gjemte dem, er borte — Alt — ja Alt er borte!“ gjentog han, og qvalte sine Suk. „Jeg saae dem rigtigt i Aftes og viste Letfod dem; jeg var saa glad ved den Tanke, at jeg selv havde fortjent dem Alle — og jeg forestillede mig, hvor forbauset og glad Du vilde blive, hvor omt Du vilde kysse mig, og nu — Alt borte — ja Alt!“ —

Hans Moder saae paa ham med den største Forbauselse, medens hans Herskerinde stod taus, og betragtede først den gamie Kone, derpaa Jeremias med et gjennemtrængende Blik, som om hun fattede Mistanke til Sandheden af Historien og frygtede for, at blive bedragen for sin Deeltagelse. —

„Det er en meget besynderlig Sag!“ sagde hun alvorlig; „hvorledes kom Du til at gjemme alle Dine Penge i en knækket Blomsterpotte i Stalden? Hvorfor betroede Du dem ei til Din Moder, at hun kunde gjemme dem?“ —

„Erindrer De ikke,“ sagde Jeremias og saae i Veiret med taarefulde Øine, „at De selv forbød mig at tale herom til Mama, førend De var kommen?“

„Og fortalte Du det da ikke til Din Moder?“

„Nei — behag at spørge Mama,“ sagde Jeremias lidt stødt; og, naar Fruen siden efter blev ved at spørge ham i en alvorlig Tone, som om hun ikke troede ham, gav han hende tilsidst slet intet Svar.

„O! Jeremias! hvorfor taler Du ikke til Frnen?“ sagde hans Moder.

„Jeg har talt og sagt Sandheden“ — sagde Jeremias stolt, „og hun troede mig jo dog ikke.“

Damen, som havde levet for længe i Verden til at hun skulde være uden al Mistanke, iagttog dog endnu en tilsyneladende Kulde, og besluttede, at oppebie Udfaldet, uden at indlade sig i Sagen, og sagde blot, at hun haabede, at Pengene vilde blive fundne og raadede Jeremias til at holde op med at græde.

„Jeg græder ikke nu, og jeg skal ikke græde mere.“ Og da Jeremias havde det største Herredømme over sig selv, fældede han nu virkeligt ingen Taarer, endog ikke, da Forpagteren stod op og sagde, at han nu ikke kunde bie længere. Jeremias gik taus ud, for at trække Letfod frem. Damen tog nu sit Sæde saaledes, at hun, igjennem det aabne Vindue i Salen, kunde see Alt, hvad der foregik. Den gamle Kone stod i Døren og adskillige nysgjerrige Folk i Byen, som havde flokket sig omkring Damens Vogn, for at see den, kom nærmere, for ogsaa at være Øievidner. Nogle faa Øieblikke derefter kom Jeremias frem, med et alvorligt og roligt Aasyn, og med Letfod ved Haanden. Uden at sige et Ord, gik han hen til Forpagter Truck, og lagde Bidslet i hans Haand.

„Den har været en god Hest," sagde Forpagteren.

„Den er en god Hest," raabte Jeremias, og slyngede sine Arme omkring Letfods Hals, skjulende sit Ansigt, idet han lænede sig op til den. —

I dette Øieblik gik en Deel Malkepiger forbi, og Een af dem satte sin Spand ned, kom hen til Jeremias og gav ham et Slag paa Ryggen. Han saae sig omkring.

„Kjender Du mig ikke?" spurgte hun.

„Jeg veed det ikke; — dog synes mig, at jeg har seet Dit Ansigt før — men jeg kan ikke erindre det."

„Er det sandt? Og vil Du da nu sige mig," sagde hun, og aabnede sin Haand halvt, om Du har forglemt, hvem der gav Dig denne; og paalagde Dig, at Du ikke maatte skille Dig ved den?" — Her aabnede hun sin brede Haand, og i den saae man da Jeremias's Sølvpenge.

„Hvad?" — raabte Jeremias og greb den — „o! hvor fandt Du den? — Og har Du — o sig mig! — har Du fundet alle mine øvrige Penge?" —

„Jeg veed Intet om dine Penge — og forstaaer ikke, hvad Du vil sige dermed," svarede Konen.

„Men, jeg beder Dig, sig mig, hvor Du fandt denne Sølvpenge!"

„Hos dem, som Du gav den til, formoder jeg," sagde hun og vendte sig pludseligt om, for at tage sin Melkespand op. Men i det Samme kaldte Jeremias's Herskerinde paa hende fra Vinduet, bad hende at blive, og forenede sine Bønner med

Jeremias's, for at faae at vide, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af denne Sølvpenge.

„Madame!" sagde hun, og tog Hjørnet af Forklædet op, „jeg kom til Sølvpengen paa en forunderlig Maade; thi De maa vide, at min Datter Betty er syg og jeg kommer selv med Melken, skjøndt jeg ikke er vant dertil; thi min Betty — De kjender hende vist," sagde hun og vendte sig til den gamle Kone, „min Betty tjener Dem og hun er en net, flink, lille Pige; det forsikrer jeg Dem, Madame!" —

„Ja derpaa tvivler jeg ikke," sagde Damen utaalmodig, „men nu angaaende Sølvpengen?"

„Ja det er sandt — da jeg gik ganske alene — thi de Øvrige gik ikke med — og jeg kom til et lidet Stykke Jord ligeoverfor Deres Mark — nei, De kan ikke see det, Madame! der, hvor De staaer — men dersom De stod her." —

„Jeg seer det — jeg veed det" — sagde Jeremias, næsten aandeløs af Angest.

„Nu vel da — jeg hvilede min Spand paa Stenten, og satte mig et Øieblik ned — da kom der ud af Buskene — jeg veed ikke hvorledes; thi de forbausede mig saaledes, at jeg havde nær tabt al min Melk — to Drenge — den Ene omtrent saa stor, som han" — pegende paa Jeremias — „og den Anden lidt høiere; men med et slemt Aasyn. Da jeg nu ikke vilde gaae af Veien for dem, og de syntes at have en forfærdelig Hast, stødte den Ene, uden at gaae over Stenten, til Ledet; men, da han ikke kunde faae det aabnet, — thi det var bunden ved et meget stærkt Reb — tog den Anden

hurtigt sin Kniv frem og overskar Rebet. — Har De en Kniv hos Dem, Herre?“ vedblev hun til Forpagteren. Denne gav hende sin Kniv. —

„Nu Madame! her,“ pegende som om det virkeligt var der — „her imellem Bladet og Skaftet var Sølvpengen. Han lagde ikke Mærke til, at den faldt ud, da han aabnede Kniven. Endnu tog han sig ikke i Agt, men skar Rebet over, som jeg forhen sagde, hvorpaa de gik igjennem Leddet og vare ude af Syne i et Øieblik. Jeg tog Sølvpengen op; thi mit Hjerte ahnede, at det var den Samme, som min Mand i lang Tid har eiet, og mod min Villie givet ham“ — pegende paa Jeremias; — „og jeg befalede ham, at han aldrig skulde skille sig ved den, og da jeg, Madame! saae, at jeg kjendte den paa Mærket, syntes mig, at jeg vilde vise ham den igjen;“ — atter pegende paa Jeremias — „og lade ham give den tilbage til dem, som den tilhører.“ —

„Den tilhører mig,“ sagde Jeremias; „jeg har aldrig givet den til Nogen — men“ —

„Men“ — raabte Forpagteren, „disse Drenge have bestjaalet ham, — de have sikkert alle hans Penge.“ —

„O! hvilken Vei gik de? raabte Jeremias, „jeg vil løbe efter dem.“

„Nei — nei,“ sagde Fruen og kaldte paa sin Tjener, hvorpaa hun befalede ham, at tage Hesten og ride efter dem.

„O!“ tilføiede Forpagter Truck, „riid Du Landeveien og jeg vil tage Markveien, og jeg vil indestaae for, at vi snart skulle faae fat paa dem.“

Medens de forfulgte Tyvene, bad Fruen, nu fuldkommen overbeviist om Jeremias's Sandruhed, sin Kudsk, at bringe frem, hvad hun havde befalet ham at tage med i Vognen. Kudsken tog da strax frem af Vognrummet en nye Sadel og et nyt Bidsel.

Hvor funklede Jeremias's Øine af Glæde, da Sadlen blev lagt paa Letfods Ryg.

„Læg den selv paa Din Hest!" sagde Fruen, „den tilhører Dig."

Forvirrede Fortællinger, deels om Letfods glimrende Bedækning og om Forfølgelsen af Tyvene, deels om den smukke og ædle Dame, som stod i Madamme Prestons Vindue, udspredtes snart i hele Landsbyen og dreve Alle ud af deres Huse. De samledes rundt om Jeremias, for at høre hele Historien. Især yttrede Børnene, som holdt meget af ham, den største Vrede imod Tyvene. Ethvert Øie speidede rundt om, og Nogle, som vare løbne over Sletten, kom tilbage, raabende: „Her ere de! de have faaet fat paa Tyvene!" —

Tjeneren bragte en Dreng med sig foran paa Hesten, og Forpagteren kom hurtigt gaaende og slæbende med den Anden. Den Sidste havde en rød Kjole, som lille Jeremias strax gjenkjendte, og vovede neppe, at oplofte sine Øine, for at see efter den anden Dreng paa Hesten. „Gode Gud! sagde han, „det maa være — det kan ikke være Andre, end Laurence!" —

Tjeneren reed saa hurtigt, som Folket vilde tillade ham; Drengens Hat hang ned over over Øi-

nene, og hans Hoved var saa nedbøiet, at Ingen kunde see hans Ansigt.

Øieblikkeligen opstod en Forvirring iblandt den forsamlede Skare. En halvdrukken Mand trængte sig frem og svoer paa, at Ingen kunde standse ham; thi han havde Ret til at see og han vilde see. Og han kom frem; thi, tilbageskødende al Modstand, hinkede han hen til Tjeneren, just som denne løftede Drengen ned, som han havde bragt foran sig paa Hesten.

„Jeg vil — jeg siger Dig — jeg vil see Tyven!“ raabte den drukne Mand og stødte Drengens Hat op — det var hans egen Søn. — „Laurence!“ udbrød den forfærdede Fader; — denne Rystelse gjorde ham ædru paa eengang, og han skjulte sit Ansigt i sine Hænder. —

Der herskede en sørgelig Taushed. — Laurence faldt paa sine Knæe, og med sagte og bævende Stemme tilstod han alle Omstændighederne ved sin Brøde.

„Saa ung en Dreng og saa ond! — Hvad kunde bringe en saadan Ondskab i Dit Hoved?“ —

„Slet Selskab,“ sagde Laurence. —

„Og hvorledes kom Du — hvad bragte Dig i slet Selskab?“

„Jeg veed Intet, uden at det var — Dovenskab.“

Medens de saaledes talte, var Forpagter Truck beskjæftiget med at tømme den dovne Laurences Lommer, og, da Pengene kom for Lyset, betragtede alle hans forrige Kammerater i Landsbyen ham med Forbauselse og Skræk. Deres Forældre grebe deres smaae Hænder endnu fastere og raabte: „Gud være

lovet, at han ikke er min Søn! — Hvor ofte, medens han var mindre, pleiede vi, naar han dovnede og drev omkring, at sige til ham, at Dovenskab er en Rod til alt Ondt."

Hvad hans forhærdede Staldbroder angik, da ønskede Enhver med Utaalmodighed, at han maatte blive sat i Fængsel. Han havde paataget sig et dristigt, uforskammet Aasyn, indtil han hørte Laurences Bekjendelse, indtil Pengene bleve fundne hos ham og han hørte Konen erklære, at hun vilde sværge paa, at det var ham, som havde tabt Sølvpengen. Da blev han bleg og forraadte de største Tegn paa Frygt.

„Vi maae bringe ham for Retten," sagde Forpagteren, „og han vil blive indspærret i Bristols Fængsel."

„O!" sagde Jeremias og sprang frem, da man var ifærd med at binde Laurences Hænder, — „lad ham gaae! Vil De ikke? — Kan De ikke?"

„Ja, Madame! af Barmhjertighed," sagde Jeremias's Moder til Damen. — Betænk, hvilken Skam det vil være for hans Familie, naar han bliver kastet i Fængsel.

Hans Fader stod ved Siden af ham, vreed sine Hænder og kjempede med Fortvivlelse. „Det er Altsammen min Skyld," raabte han, „jeg opdrog ham kun til — Dovenskab!"

„Men han vil aldrig være doven mere," sagde Jeremias; „vil De ikke tale et godt Ord for ham, Frue?"

„Beed ikke Fruen derom," sagde Forpagteren; „det er bedre, at han gaaer i Tugthuset nu, end lidt efter lidt til — Galgen." —

Her standsede Samtalen; thi Enhver følte Sandheden af Forpagter Trucks Ord. Laurence blev sendt i Tugthuset i Maaned og Stalddrengen blev sendt til Botany Bay. *)

Medens Laurence sad i Fængsel, besøgte Jeremias ham ofte og bragte ham saadanne smaae Foræringer, som han var istand til at give ham, og Jeremias kunde være gavmild; thi han var flittig. Laurences Hjerte blev rørt ved Jeremias's Godhed, og hans Exempel virkede saameget, at han, saasnart han kom ud af Fængselet, besluttede strax at arbeide, og, til Forbauselse for Alle, som kjendte ham, blev han snart bekjendt for sin Flid. Man fandt ham tidligt og silde ved Arbeidet, han erholdt en ganske nye Karakteer, og tabte for stedse Navnet: „Den dovne Laurence." —

Den falske Regle.

Hr. Spencer, en meget velgjørende og fornuftig Mand, paatog sig at opdrage flere fattige Børn. Iblandt disse var en Dreng, som heed Franklin, og som han havde opfødt fra hans 5te Aar. Frank-

*) Det Sted paa Nye-Holland, hvorhen Engellænderne sende deres Forbrydere. Ovs.

lin havde det Uheld, at have en slet Fader, og i mange Aar gjorde dette Sønnen vanæret og foragtet. Naar nogle af Naboe-Børnene vare uenige med ham, pleiede de at sige til ham, at han vilde komme til at ligne sin Fader. Men Hr. Spencer forsikkrede ham altid, at han ei skulde bekymre sig derom, og at han, ved en god Opførsel, tidligt eller silde, sikkert vilde erhverve sig alle deres Agtelse og Kjærlighed, som kjendte ham, endog deres, som nu, for hans Faders Skyld, havde den største Fordom imod ham.

Dette Haab glædede Franklin, og han viste den største Lyst til at lære og udrette Alt, som var vigtigt, saa at Hr. Spencer snart fik ham kjer, og gjorde sig megen Umage for, at undervise ham og indprente ham alle de gode Regler og Grundsætninger, som maatte kunne gjøre ham til en nyttig, agtværdig og lykkelig Mand.

Da Franklin var omtrent 13 Aar gammel, kaldte Hr. Spencer ham en Dag ind i sit Værelse, og, idet han oplukkede et Brev, som han havde skrevet, sagde han til ham, vel med et kjærlighedsfuldt Øie, men i en alvorligere Tone, end sædvanligt: „Franklin! Du maa forlade mig.“ —

„Herre!“ sagde Franklin.

„Du maa nu forlade mig og træde ud i Verden paa Din egen Haand. Du bringer dette Brev til min Søster, Madame Churchill, i Dronningens Gade, som Du jo kjender.“ —

Franklin bukkede.

„Du maa vente,“ vedblev Hr. Spencer, „at møde adskillige Ubehageligheder og en heel Deel

strængt Arbeide ved din første Udvandring; men vær stedse din Herskerinde tro og lydig; vær villig mod dine Medtjenere og det vil gaae dig godt. Madame Churchill vil være dig en god Herskerinde, hvis Du opfører dig vel, og dette tvivler jeg ikke paa, at Du jo vil."

„Tak! — Tak! Herre!" — —

„Og Du vil altid — saalænge Du fortjener det, — finde en Ven i mig." —

„Mange Tak! Herre! — jeg er vis paa, at" — her standsede Franklin; thi Erindringen af alle Hr. Spencers Velgjerninger trængte paa eengang frem, og han mægtede ikke at fremføre et eneste Ord.

„Bring mig et Lys, at jeg kan forsegle dette Brev," sagde hans Herre, og Franklin var meget glad over, at kunne komme ud af Værelset. Han kom tilbage med Lyset og stod med bankende Hjerte, medens Brevet blev forseglet; og, da hans Herre gav det i hans Hænder, sagde han i en øm, veemodig Tone: „Jeg haaber, Herre! at De vil tillade mig, at see Dem igjen undertiden." —

„Ja sandelig — naar Din Herskerinde kan undvære Dig, vil det altid være mig en Glæde, at see Dig; og, naar Du stundom indvikles i en eller anden Vanskelighed, da husk, at Du med Tillid maa komme til mig. Jeg har undertiden tiltalt Dig haardt, men Du vil aldrig finde en mere oprigtig og velvillig Ven i Verden end mig." —

Franklin traadte tilbage med et fuldt og rørt Hjerte, og, efterat han 2 à 3 Gange forgjæves havde søgt at tilkjendegive sin Taknemmelighed, forlod han Værelset, uden at være istand til at tale. —

Franklin kom til Dronningens Gade omtrent Kl. 3, En stor Mand, med et rødt Ansigt, og som var ifort en blaae Kjole og en Skarlagens Vest, aabnede Døren for ham; men da han var bange for, at sige ham sit Ærende, af Frygt for, at han ikke skulde være Tjener, sagde Kjeldermesteren til ham: „Hvad Godt vil Du, min Ven?“

„Jeg har, Herre! sagde Franklin, „et Brev til Madame Churchill,“ og søgte at udtrykke sit — „Herre“ — med en ligesaa agtelsesfuld Tone, som Kjeldermesteren var uforskammet. Da denne nu nøie havde undersøgt Udskriften, Seglet og Brevets Hjørner, bar han det op ad Trapperne, vendte faa Minutter efter tilbage og befalede Franklin at aftørre sine Skoe godt og følge ham. Han blev ført ind i et smukt Værelse, hvor han fandt sin Herskerinde, en gammelagtig Dame. — Denne gjorde ham adskillige Spørgsmaal og betragtede ham nøie, medens hun talede, saa at først hendes alvorlige Øie og derpaa hendes naadige Smiil lod ham bemærke, at hun var en Dame, som baade kunde indgyde Kjærlighed og Ærefrygt.

„Jeg skal give Dig Noget at bestille for Husholderſken,“ sagde hun, og ringede med en Klokke, „og jeg haaber, at hun ikke vil faae nogen Grund til at blive misfornøiet med Dig.“

Husholderſken traadte i Førstningen ind med et smilende Aasyn; men saasnart hun kastede sine Øine paa Franklin, forandrede hun det til et Øiekast, som røbede Forbauselse og Mistanke. Hendes Herskerinde anbefalede ham til hendes Beskyttelse, med de Ord: „Jeg haaber, Pomfret! at De vil tage

denne Dreng under Deres særegne Opsyn!“ Og hun modtog ham med et koldt Svar: „meget vel, Madame,“ hvilket tydeligt tilkjendegav, at hun ikke var tilbøielig til at ynde ham. Egentligen var Madame Pomfret en Kone, der saameget stræbte efter Magten, og med Skinsyge betragtede Andres Yndest, at hun vilde have trættedes med en Engel, naar denne var kommen hendes Herskerinde saa nær, uden at blive indført af hende. Dog skjulte hun sin Misfornøielse indtil Aftenen; men da kunde hun, da hun kom til sin Herskerindes Toilet, ikke heller længere tilbageholde sine Følelser. Hun begyndte med Forsigtighed saaledes: „Madame! er Franklin ikke den Dreng, om hvem Hr. Spencer engang talede — og som er bleven opdragen af det villaintropiske (slette) Selskab — jeg troer, at man kalder det saa?“ —

„Det philantropiske (menneskekjerlige) Selskab — jo — og min Broder giver ham en meget god Anbefaling, hvorfor jeg haaber, at han vil opføre sig godt.“

„Det Samme haaber jeg isandhed ogsaa; men hvad mig angaaer, kan jeg ikke sige, at jeg har noget stort Bekjendtskab til disse simple Folk. Man siger, at alle disse Børn ere tagne fra alle de laveste Klasser og Huse i Landsbyen, og de ere sandeligen beredvillige nok, til at efterligne deres Forældre.“ —

„Men de have ikke Tilladelse til, at være hos deres Forældre, og derfor kan disses Exempel heller ikke skade dem. Denne lille Dreng var isandhed ulykkelig hjemme hos sin Fader; men nu har han nydt en fortrinlig Opdragelse.“ —

„O, Opdragelse! — sandelig, Madame! jeg veed det; jeg kan ikke sige andet, end at Opdragelsen er en stor Ting — men — man siger dog, at Opdragelsen ikke kan forandre et Menneskes Natur, og at den, som er født slet og ringe, ikke engang ved den bedste Opdragelse kan blive god; og, hvad mig angaaer, da veed jeg, at De, Madame! kjender Sligt bedst; men jeg vilde dog være bange for, at føre nogen af disse villaintropiske Folk ind i mit Huus; thi Ingen kan dog forud kjende og bestemme deres Natur; — jeg tilstaaer, at jeg frygter." —

„Jeg troede, Pomfret! at De havde bedre Forstand; hvorledes skulde denne stakkels Dreng ellers fortjene sit Brød? han vilde blive nødt til at sulte ihjel, eller at stjæle, dersom Alle nærede saadanne Fordomme."

Pomfret, som ellers virkeligen havde et godt Hjerte, blev formildet ved denne Tanke, og sagde: „Gud forbyde, at han skulde sulte ihjel eller stjæle, og Gud forbyde, at jeg skulde yttre eller nære nogen Fordom mod denne Dreng! — mueligt er der ikke noget Ondt i ham."

„Nu vel!" sagde Madame Churchill med forandret Tone, — „men, Pomfret! dersom vi ikke ynde Drengen, naar denne Maaned er ude, ville vi ikke have ham længere; thi jeg har blot lovet Hr. Spencer at beholde ham 1 Maaned til et Forsøg — og der er da ingen Skade skeet."

„Nei isandhed ikke, kjære Madame! — og Kokkepigen maa finde sig i, at være skuffet — det er Alt." —

„Hvorledes? skuffet?" — —

„Med Hensyn til sin Broderson, den Dreng, for hvis Skyld hun og jeg talte til Dem.“ —

„Naar?“ —

„Den Dag, De lod hende kalde for Mandeltærten; om De erindrer, at De sagde, at De ikke vilde have Noget imod, at prøve Drengen, hvorpaa Kokkepigenkjøbte nye Skjorter til ham; men disse ere i god Behold endnu.“

„Men jeg lovede jo ikke, at tage hendes Broderson.“ —

„O nei, Madame! ikke ganske — det siger hun heller ikke; thi ellers vilde jeg være meget bekymret; men den stakkels Kone lader eiheller et Ord falde mere, end hun siger, at det smerter hende, at Drengen skulde miste saa godt et Sted.“ —

„Nu vel da, siden jeg engang har sagt, at jeg ikke vilde have Noget imod, at prøve Drengen, vil jeg holde mit Ord; lad ham komme i Morgen tidligt; de kunne Begge gaae paa Prøve, og ved Maanedens Ende kan jeg bestemme, hvem jeg ynder meest og hvem vi bedst kunne beholde.“ —

Affærdiget med disse Ord, skyndte Madame Pomfret sig til Kokkepigen, for at berette hende Alt, hvad der var blevet sagt, — lig en Yndlings-Minister, — stolt af at fortælle Udstrækningen af sin hemmelige Indflydelse. —

Næste Morgen kom Felix, Kokkepigens Broderson, og da han traadte ind i Kjøkkenet, fæstede Enhver, endog Kokkedrengen, sine Øine paa ham med Bifald, medens man betragtede Franklin med Foragt — en Foragt, som Franklin ikke kunde taale uden nogen Forvirring, skjøndt han vidste,

at han aldeles ikke havde fortjent den; heller ikke kunde han, efter den meest upartiske og rolige Selvprøvelse, begribe sine Dommeres Retfærdighed. Han opdagede — thi Sammenligninger bleve øieblikkeligen anstillede med lydelig og skadefro Hvidsken — at Felix var en langt smukkere, eller, som Kokkepigen udtrykte sig, en langt mere dannet Dreng, end han var, og man lod ham forstaae, at han manglede en Strimmel i sit Linned, et Halstørklæde, et Par tynde Skoe, og fremfor Alt, Skoebaand, foruden andre utallige Fordele, som just gjorde hans Rival til Gjenstand for Kjøkkenselskabets Beundring. Dog, idet han erindrede sig Alt, hvad hans ædle Ven, Hr. Spencer, forhen havde sagt ham, kunde han erindre, at han havde gjort ham opmærksom paa, at Skoebaand vare uundgaaeligt nødvendige for den, som vilde have Navn af en rigtig Tjener; saa at han alene kunde trøste sig med den Beslutning, om mueligt, at raade Bod paa disse Mangler og tilintetgjøre de Fordomme, som han saae, at man havde fattet imod ham, ved nøie at opfylde Alt, hvad hans Beskytter havde paalagt ham som Pligt. — Han haabede, at sikkre sig sin Herskerindes Bevaagenhed ved blind Lydighed mod alle hendes Befalinger og tro Omhyggelighed for Alt, hvad der angik hende; og paa samme Tid smigrede han sig med, at skulle tilvinde sig sine Medtjenendes Velvillie, ved at vise en bestandig Lyst til at føie dem. Han fulgte denne Plan for sin Opførsel stadigt i 3 Uger, og fandt, at han, langt over sine Forventninger, var heldig i at behage sin Herskerinde; men ulykkeligviis fandt han det mere vanskeligt, at behage sine Med-

tjenende, og ofte fortørnede han dem, naar han mindst ventede det. —

Hvad Kjeldermesteren, Hr. Corkscrew, angik, da lykkedes det ham særdeles, stedse mere og mere at vinde hans Yndest, fordi han arbeidede meget for ham og daglig udførte i det Mindste Halvdelen af de Forretninger, som tilkom hiin. Men, da Kjeldermesteren en Aften ulykkeligviis var gaaet ud og det ringede, gik Franklin op ad Trapperne, og da hans Herskerinde spurgte ham, hvor Corkscrew var, svarede han, at han var gaaet ud.

„Hvorhen"? spurgte Fruen.

„Jeg veed det ikke," svarede Franklin. Derpaa fortalte han noiagtigt hele Sandheden, uden at ville gjøre noget Ondt; men hvor forbauset blev han, da han ved Kjeldermesterens Tilbagekomst gjentog for denne, hvad han havde sagt, og derpaa modtog et pludseligt Ørefigen og Tilnavnet af en skadefro, uforskammet og ondartet Tiggerunge.

„Skadefro — uforskammet — ond" — gjentog Franklin ved sig selv; — men ved noiere at betragte Kjeldermesterens Aasyn, som var mere skarlagenrødt end sædvanligt, sluttede han, at han var langt fra at være ædru, og tvivlede ikke paa, at han, naar han næste Morgen kom til sin Fornufts Brug igjen, vilde indsee det Uretfærdige i sin Handlemaade og give ham Erstatning for hans Ørefigen. Men, da ingen Undskyldning kom den næste Dag, søgte Franklin tilsidst at erholde nogen Forklaring, eller rettere, at spørge ham, hvad han næste Gang ved lignende Leilighed bedst skulde gjøre.

„Da din Herskerinde spurgte om mig," sagde

Corkscrew, „hvorledes kom Du da til at sige, at jeg var gaaet ud?“

„Fordi De veed, at jeg saae, De gik ud.“

„Og da hun spurgte, hvorhen jeg var gaaet, hvorledes kom Du da til at sige, hvad Du ikke vidste?“

„Fordi jeg isandhed ikke vidste det.“

„Du er ret et tosset Dummerhoved — kunde Du ikke sige, at jeg var gaaet til Vaskerkonen?“

„Men var dette da Sandhed?“ —

„Om det var?“ raabte Corkscrew og saae paa ham, som om han vilde slaae ham igjen — „hvorledes tør Du sige, at jeg lyver? — Hr. Hypokritus! Du vilde stille dig selv i et klart Lys og jeg skulde være nødt til, at gjøre Undskyldninger for dig. — Hvorfor ere din Herskerindes Skoe ikke børstede? gaae og blank dem strax og send Felix til mig.“

Fra den Tid af, havde Felix alene Tilladelse til at gaae ind i Kjeldermesterens Spisekammer. Felix blev Corkscrews Yndling, og, skjøndt Franklin paa ingen Maade søgte at snige sig ind i Hemmelighederne af deres private Samtaler, og aldrig gik ind, uden at banke først paa Døren, vilde dog Skjebnen, at han engang blev sendt i et Ærinde i et uheldigt Øieblik, og da Døren var halvt aaben, kunde han ikke undgaae at see Felix drikke et stort Glas rød Viin; og, da den Krystalflaske, som sædvanligt efter Middagsbordet blev bragt op ad Trapperne, nu var i Kjeldermesterens Haand, og der ingen Prop var i Flasken, blev han uvilkaarligt nødt

til at formode, at de vare ifærd med at drikke hans Frues Viin. —

Dog, Portvinen var ikke den eneste ulovlige Belønning, som Felix nød; hans Tante, Kokkepigen, havde Leilighed til at see ham lidt tilgode og han fik mangen behagelig Gave af hende. Mangen Haandfuld Ribs, mangen halv Flødekage, mangt et trekantet Stykke Postei — fordi hendes Yndling Felix fik Lov til at dele med hende det, hun havde valgt til sin Frokost, sit Middags- og Aftensmaaltid, medens Franklin blev forsømt, skjøndt han af yderste Evne bestræbte sig for at behage Kokkepigen ved enhver tilladelig og anstændig Tjeneste. Naar hun f. Ex. var varm, ærgerlig, eller havde Meget at bestille, var han altid ved Haanden, for at hjelpe hende; og i Ulykkens Time, naar Klokken slog 5 og intet Middagsmaaltid var anrettet og ingen Kokkepige med 20 Par Hænder var at finde, svarte Franklin gjerne paa hendes Raab, bekrandsede Fadene med Blomster og vidste forud, under al Travlhed, at hente enhver Ting, som manglede, saa at alle Vanskeligheder forsvandt for ham hurtigt som et Lynglimt. Dog, naar Faren var overstaaet og Ulykkens Time forbi, forglemte den utaknemmelige Kokkepige sin Velgjører og ved Aftensmaaltidet kastede hun til ham, med en Ligegyldighed, som rørte ham meget, Alt, hvad de andre Tjenere vare for gode til at spise. Alt dette bar Franklin med Styrke, og misundte ikke Felix de Lækkerier, som han spiste ofte endog ved Siden af ham. „Thi," sagde Franklin ved sig selv: „jeg har en god Samvittighed, og det er mere, end Felix kan have.

Jeg veed ogsaa alt for vel, hvorledes han vinder Kokkepigens Yndest, og jeg troer, at jeg veed, hvormed jeg har fortørnet hende; thi siden den Dag, da jeg saae Kurven, har hun ikke gjort Andet end drillet mig."

Historien om Kurven var denne: Huusholderssken, Madame Pomfret, havde undertiden directe og indirecte, givet Folkene at forstaae, at hun og hendes Herskerinde troede, at der blev spiist en overordentlig Mængde Kjød i den senere Tid. Naar hun nu talte, var det sædvanligt ved Middagsbordet; og hun saae da altid, eller og Franklin indbildte sig, at det var Tilfældet, mistænkelig paa ham. De Andre saae endnu mere ondskabsfulde ud; men, da han fuldkommen var sig sin Uskyldighed bevidst, vedblev han taus at fortære sit Middagsmaaltid. Men nu kom Tiden, da Alt skulde opklares. En Søndag kom i Huset en stor feed Oxesteeg, som, endnu før Mandag Middag var svunden ind til det blotte Been og afgav et høist bedrøveligt Syn for Madamme Pomfrets aabne Øine, saa at hendes længe dulgte Harme brød frem og hun erklærede dristigt, at hun var vis paa, at man havde spillet hende et slemt Puds og vilde enten have Oxestegen igjen, eller ogsaa vide, hvor den var bleven af. Hun talte, men ingen Oxesteeg kom tilsyne, indtil Franklin pludseligt fattede sig og sagde: „Jeg troer, at jeg saae Noget, som lignede en Oxesteeg, i en Kurv i Melkekammeret." — — Kokkepigen blegnede, som om Nogen havde givet hende et dødeligt Slag; men fattede sig pludseligt, vendte sin Tale til Franklin, og sagde ham med en tordnende

Stemme lige i Øinene, at han lei; derpaa tog hun hurtigt Madame Pomfret ved Manskjetten, førte hende lige til Melkekammeret og erklærede, at hun baade kunde og turde trodse hele Verden — at hun kunde og vilde. — „Der, Madame!“ sagde hun, og stødte til en tom Kurv, som laae paa Gulvet — „der seer De Ondskaben — beed ham nu, at vise Dem Stegen i Kurven.“ —

„Det forekom mig, at jeg saae,“ begyndte den stakkels Franklin.

„Du syntes, at Du saae“ — raabte Kokkepigen og kom tæt hen til ham med Hænderne i Siderne og saae paa ham som en Drage. „Og sig mig, hvad Ret har saadan Een, som Du, til at tænke, at Du seer? — Og, Madame! vil De ikke behage at tale? — maaskee han vil villigere adlyde dem — vil De ikke behage, at forbyde ham at komme i mit Melkekammer? — thi han gaaer omkring og seer og speider allevegne — og hvorledes kan jeg da indestaae for mit Smør eller min Flode, eller enhver anden Ting i det Hele? — Jeg er overbeviist om, at jeg ikke kan svare for Noget, med mindre De vil bevise mig den Godhed, at forbyde ham at komme i mine Kamre.“

Madame Pomfret, hvis Øine engang vare blindede af Fordomme mod det saakaldte villaintropiske Selskab og tillige med hemmelig Skinsyge betragtede en Dreng, som syntes ret at blive hendes Frues Yndling, tog Partie med Kokkepigen og endte, som hun begyndte, med den faste Overbeviisning, at Franklin ene var den skyldige Person.

„Lad ham være — lad ham være!“ — sagde

hun, han har ligesaamange Undskyldninger og Omsvøb, som en Hare — men vi skulle nok gribe ham nu — det indestaaer jeg for — i nogle af hans Bedragerier. Jeg kjendte hans Natur godt nok fra det første Øieblik, jeg kastede mine Øine paa ham; men Fruen skal raade sig selv, og see Enden paa det Hele." —

Disse Ord og den bittre Følelse af den Uretfærdighed, man tilføiede ham, vædede dog tilsidst den stolte Franklins Kinder med Taarer, hvilke muligt skulde have rørt Madamme Pomfret, hvis ikke Felix med en foragtelig Latter havde kaldt dem Krokodil-Taarer. —

„Ogsaa Felix!" sagde Franklin ved sig selv — det er for Meget!" —

Virkeligt havde Felix indtil dette Øieblik erklæret sig for hans trofaste Ven og havde selv af Franklin modtaget utvetydige Beviser paa Venskab; thi man maae vide, at hver Morgen, naar Felix skulde dække Frokostbordet, var han aldrig oppe til rette Tid, og maatte uundgaaeligt have paadraget sig almindelig Unaade, dersom ikke Franklin havde bragt Alt i Orden for ham, — Smørret stukket, Brødet ristet, — og, hvad end var mere, naar Klokken slog 8 og man hørte Madame Pomfrets Fodtrin, havde løbet, for at vække den sovende Felix og hjulpet ham i en Hast at blive paaklædt i et Øieblik, førend Husholderske kom ned ad Trapperne. Alt dette maatte nødvendigt fremstille sig for hans Eriudring; men da han holdt det for en Skam, at bebreide ham det, afførrede Franklin sine Krokodil-Taarer og iagttog en høimodig Taushed.

Gjengjeldelsens Time var dog ikke saa langt borte, som Felix foreſtillede ſig. Liſtige Folk kunne i nogen Tid ret behændigt vedblive med deres Bedragerier; men, om de endog kunne undſlippe een Gang, 2 Gange — ja maaſkee 90 Gange, dette ſiger dog Intet — den 100de Gang komme de dog til at ſtaae til Skamme og viſe deres ſande Karakteer. — Felix, hvem beſtandigt Held gjorde driſtig, blev mindre forſigtig i ſine Foretagender, og en Dag hændte det ſig, at han mødte ſin Frue paa Veien, juſt ſom han var ifærd med at udføre et af Kokkepigens hemmelige Ærinder.

„Hvor ſkal Du hen?“ ſpurgte hans Frue.

„Til Vaſkerkonen, Frue!“ ſvarede han med ſin ſædvanlige Dumdriſtighed.

„Nu vel,“ — ſagde hun — „gaae ind til Boghandleren i — bie lidt, jeg ſkal opſkrive Adreſſen; Pomfret!“ ſagde hun, og aabnede Huusholderſkens Dør, „har De et Stykke Papir?“ —

Pomfret kom ind med et Stykke Skrivpapir, og ſaae meget ærgerlig ud, fordi Felix var gaaen ud, uden hendes Vidende; derfor ſagde hun det til ham, medens Frue Churchill ſkrev Adreſſen, idet han, med den ſtørſte Skræk, man kan tænke ſig, ſaae hende i Anſigtet under Talen; men dog hele Tiden paa den anden Side var opmærkſom paa Kjertegnene af en lille franſk Hund, ſom tilhørte Fruen, og, til Ulykke for ham, havde fulgt efter hende. Manchon holdt ſærdeles meget af Felix, ſom, for at behage ſin Frue, meget ofte havde kjertegnet hendes Hund; dog nu vare dens Kjertegn ham ſnarere beſværlige. Manchon ſprang op ad ham, og han var

ikke istand til at støde den tilbage. „Stakkels Dyr! søde Hund! ned — ned! — kjære Manchon!“ — raabte Felix og stødte den bort; men Manchon sprang op ad ham igjen og begyndte med lydelig Larm at lugte til den ulykkelige Lomme.

„Du vil af den Adresse kunne see, hvor Du skal gaae hen,“ sagde hans Frue. „Manchon! kom her — og Du vil være saa god at bringe mig — ned! ned! Manchon, vær rolig!“ — Men Manchon vidste bedre Besked; den havde stukket sin Snude i Felix's Lomme og vilde ikke være rolig, forend den havde trukket ud deraf — en halv, kold, kalkunsk Hane, som stak frem af det brune Papir, og havde været savnet siden Morgenen.

„Min kolde, kalkunske Hane! saa sandt jeg lever!“ udraabte Husholderſken og stirrede paa den med Skræk og Forbauselse.

„Hvad betyder dette?“ spurgte Frue Churchill i en alvorlig Tone.

„Jeg veed det ikke, Frue!“ — svarede Felix saa forvirret, at han ikke vidste, hvad han skulde sige — „men“ — —

„Men hvad?“ raabte Madame Pomfret, og Vreden straalte af hendes Øine.

„Men hvad?“ gjentog Fruen og ventede paa hans Svar med en rolig og opmærksom Mine, hvilken endnu mere forvirrede Felix; thi, skjøndt han med en vred Person kunde have betjent sig af adskillige kunstige Udflugter, vidste han ret vel, at han under nærværende Omstændigheder ingen Undskyldning kunde finde, da han stod for en Dame, som med

Roligheb og sund Fornuft examinerede ham. — Han forblev ganske stum. —

„Tael!“ sagde Frue Churchill i en endnu lavere Tone; „jeg er beredt paa at høre Alt, hvad Du kan have at sige; i mit Huus skal Enhver vederfares Ret — tael — men hvad?“ — —

„Men!“ stammede Felix, og, efterat han forgjæves havde søgt at tale tvetydigt, tilstod han, at han havde taget Hanen til sine Sødskendebørn; men han kastede hele Skylden paa sin Tante, Kokkepigen, som han sagde, havde befalet ham at gjøre det. Kokkepigen blev nu fremkaldt; men hun nægtede ganske at vide Noget af det Hele, med samme Uforskammenhed, hvormed hun nylig havde forvirret Franklin angaaende Oxestegen i Kurven; dog ei aldeles med samme Held; thi da Felix troede at kunne læse i Fruens Øine, at hun vilde jage ham ud af Huset, og han ikke gjerne forlod et Sted, hvor han havde levet saa godt med Kjeldermesteren, tøvede han ikke med at prostituere sin Tante med en Dristighed, som lignede hendes egen. Han vidste, paa hvilken Maade han bedst kunde gjengjelde hendes Beskyldning. Han fremviste et lille Brev, skrevet med hendes egen Haand, og Sammes Indhold var en Bøn til hendes Sødskendebarn, at hun vilde modtage „en behagelig, lækker, kold kalkunsk Hane,“ og tilbage med Overbringeren sende hende en Smule af hendes Kirsebær-Brændeviin. —

Frue Churchill skrev bag paa Brevet Kokkepigens Afsked, og sagde til Felix, at han ikke længere var i hendes Tjeneste; men, da han fældte mange Taarer, hvilke Franklin ikke kaldte Krokodil-

Taarer, og var saa ung, og stod under sin Tantes Herredømme, vakte han Madame Pomfrets Deeltagelse, som udvirkede ham Tilladelse til at blive til Maanedens Ende, at han imidlertid kunde forandre sin Karakteer og blive bedre. —

Madame Pomfret, som nu saae, hvormeget hun var bleven skuffet, besluttede for Fremtiden at have et mere vaagent Øie med Felix, og følte, at hun havde hidtil behandlet Franklin med stor Uretfærdighed, da hun beskyldte ham for Uredelighed med Hensyn til Oxestegen. —

Naar gode Mennesker mærke, at de have behandlet Nogen uretfærdigt, ønske de med Utaalmodighed en Leilighed til at gjøre deres Feiltagelse god igjen, og Madame Pomfret var nu beredt til, at skue enhver Ting, som Franklin gjorde, i det gunstigste Lys, især da hun næste Dag opdagede, at det var ham, som hver Morgen kogte Thevandet og smurte Smørrebrødet, for hvilke Tjenester hun altid havde troet, at være Felix Tak skyldig. Desuden havde hun bedømt Felix's Dülighed meget høit, fordi han ugentlig aflagde hende Regnskab; men, da Franklin ulykkeligviis engang var borte, og hun bragte en Regning til sin Yndling, som han i en Hast skulde opgjøre, opdagede hun, at han hverken kjendte Noget til Pund, Rigsorter eller Skilling, og han var nødt til at tilstaae, at han maatte bie til Franklin kom hjem. —

Dog, vi ville forbigaae en Mængde smaae Tildragelser, som lidt efter lidt viste de to Drenges sande Karakteer, og gaae over til en alvorligere Begivenhed.

Corkscrew pleiede ofte, efterat han havde taget Aftensmaden bort, og Huusholderſken var gaaet tilſengs, at ile ud til et nærliggende Ølhuus, for der at drikke med ſine Venner. Verten der, en Beſlægtet af Felix, holdt ſærdeles meget af en lækker, kold, Kalkunſteg og havde en meget velſmagende Kirſebær-Brædeviin. Corkscrew tog Nøglen til Huusdøren med ſig, ſaa at han kunde gaae hjem igjen, naar han fandt det paſſende, og, derſom Fruen af en Hændelſe ſkulde kalde paa ham efter Aftensmaaltidet, vidſte Felix hvor han var at finde, og tog ſlet ikke i Betænkning, at bruge nogle af de Undſkyldninger, ſom den ſtakkels Franklin var alt for god til at betjene ſig af. —

Ifølge alle disſe Forſigtighedsregler, havde altſaa Kjeldermeſteren Frihed til at følge ſin Yndlingslidenſkab, ſom voxte med ſaadan Heftighed, at hans Løn paa ingen Maade var tilſtrækkelig til at udholde alle de Udgivter, ſom hiin Levemaade medførte. Beſlutningen, ſom han fattede, at ophøre hermed, blev med hver Dag ſvagere; thi daglig blev det ham ſtedſe mere nødvendigt at drikke. Hans Sundhed var ødelagt; med et rødt, fregnet og opſvulmet Anſigt, ſmalle Been, et ophovnet og ſygeligt Legeme, ſyntes han et fuldkomment Offer for ſin Drukkenſkab. Om Morgenen, naar han kom op, ryſtede hans Hænder, hans Sjeleevner vare ſløve, og han kunde Intet udrette, førend han havde drukket en Snaps — Noget, han var nødt til at gjentage flere Gange i Løbet af Dagen — ligeſom alle disſe afſkyelige Folk maae, der engang have vænnet ſig til denne Uſkik.

Hans Gjeld var bleven meget stor i Ølhuset, som han besøgte, og Verten, som fordrede sine Penge, nægtede ham videre Kredit. En Aften, da Corkscrew havde drukket saa Meget, som var istand til at gjøre ham fortrædelig, lænede han sin Albue paa Bordet, begyndte at trættes med Verten og svoer paa, at han i den sidste Tid ikke var bleven behandlet som en Herre. Hertil svarede Verten ganske koldt: „at, saalænge han havde betalt som en Herre, var han ogsaa saaledes bleven behandlet, og det var Alt, hvad han i denne Verden baade kunde vente og forlange."

Til Bekræftelse paa denne Sandhed, appellerede han leende til en Deel Mænd, som sadde og drak i Værelset. Dog disse holdt med Corkscrew, trak ham hen til deres Bord og bade ham at sidde ned hos dem. De vare meget muntre og Kjeldermesteren blev snart saa nøie bekjendt med dem, at han aabnede sit Hjerte for dem og meddeelte dem snart ikke alene Alt, hvad der angik ham selv, men endog Alt, hvad han vidste — ja mere, end han vidste, — om sin Frue.

Denne Samtale kjedede paa ingen Maade hans nye Venner; de opmuntrede ham endog saameget som muligt til, at vedblive at tale; thi de havde hemmelige Planer, hvilke Kjeldermesteren ingenlunde var ædru nok til at opdage. —

Frue Churchill havde meget gammelt Selvtøi, og disse Mænd hørte til en Bande af Huustyve. Førend de skiltes fra Corkscrew, indbøde de ham til at møde dem igjen der næste Aften; deres Venskabs-Baand blev endnu fastere knyttet. Een af dem tilbød

endog, at ville laane Corkscrew 3 Guineer, at han dermed kunde betale sin Gjeld, og tilføiede, at, naar han tænkte rigtigt, kunde han let faae sin hele Gjeld afbetalt. Paa dette Vink henvendte Corkscrew hele sin Opmærksomhed, indtil de, efter nogen Nølen paa deres Side og gjentagne Løfter om Taushed paa hans, tilsidst aabenbarede ham deres Planer. De gave ham at forstaae, at dersom han vilde være dem behjelpelig og føre dem ind i hans Frues Huus, skulde han faae en stor Deel af Byttet. Kjeldermesteren, som satte en stor Ære i at være en redelig Mand, og hvis Ærlighed hidtil havde bestaaet sin Prøve mod al Fristelse — undtagen hans Frues Portviin — samtykkede bleg og skjælvende i dette Forslag; drak 2 eller 3 store Glas i en Hast og lovede, at give dem Svar næste Dag.

Han gik meer end halv beruset hjem. Hans Sjæl var saa fuld af Tanken om, hvad der havde tildraget sig, at han ikke kunde afholde sig fra at sige Felix, som han ved sin Hjemkomst fandt vaagen, at han kunde faae sin Regning i Ølhuset betalt, saasnart han blot vilde; og han lod tillige nogle Ord og Vink falde, som ikke vare tabte for Felix. Næste Morgen erindrede Felix ham om, hvad han havde sagt, og den forfærdede Corkscrew søgte at undgaae hans Spørgsmaal ved at sige, at han ikke havde været ved sin fulde Samling den foregaaende Aften. Dog Intet af Alt, hvad han sagde, gjorde noget Indtryk paa Felix, hvis Erindring angaaende det Sagte var særdeles fortrinlig; han havde desuden alt forliden Tiltroe til sin Kammerat, og var altfor listig til at han skulde lade sig narre af hans Forstillelse.

Kjeldermesteren vidste ikke, hvad han skulde gjøre, da han saae, at Felix var ganske bestemt paa, enten at forraade Planen eller faae Deel i Byttet.

Den næste Aften kom, og han maatte nu tage en endelig Bestemmelse, enten beslutte sig til, ganske at bryde med sit nye Bekjendtskab eller tage Felix med i Komplottet. Hans Gjeld, hans Lyst til at drikke og Umuligheden i at kunne tilfredsstille denne, uden et nyt Tilskud af Penge. — Alt dette stod levende for hans Erindring paa eengang og tilintetgjorde de endnu tilbageblevne Skrupler. —

De, hvis skjebnerige Erfaring giver dem billig Fordring paa Tiltroe, have sagt, at en Drukkenbolt gjerne opofrer Noget — ja Alt — hellere end den Glæde, som en virkelig Ruus medfører. — Hvor meget lettere er det, aldrig at begynde paa en slet Vane, end at aflægge den, naar den eengang har faaet Herredømme! —

Samlingstimen kom, og Corkscrew gik til Ølhuset, hvor han fandt Huustyvene, som ventede paa ham, og et Glas Brændeviin allerede iskjenket. Han sukkede — drak — betænkte sig — drak igjen — hørte Verten tale om sin Regning — saae de Penge blive fremtagne, som i et Øieblik kunde betale hiin — drak igjen — forbandede sig selv, og, rækkende sin Haand til den Skurk, som hvidskede ham Noget i Øret, svoer han paa, at han ikke kunde Andet, og maatte gjøre som de forlangte. De fordrede af ham, at han skulde give dem Noglen til Huusdøren, for at de kunde faae en lignende gjort efter den; denne havde han leveret til Felix, og var nu nødt til, at hæve denne nye Vanskelighed,

som viste sig. Felix vidste allerede Nok til at gjøre dem ulykkelige, og han maatte derfor bringes paa deres Partie. Dette var heller ikke noget vanskeligt Foretagende; Felix havde stor Lyst til at have nogle broderede Halskraver, og Kjeldermesteren vidste Tilstrækkeligt om ham til at troe, at saadanne Stikpenge vilde formaae Alt over ham. Man kjøbte Halskraverne og viste Felix dem. Han troede, at disse vare de eneste Midler, som manglede ham, for at kunne blive en fuldkommen fiin Herre, og at undvære dem, syntes ham nu, især da han engang havde seet sig i Speilet med den ene Krave, bunden med pralende Baand, ganske umuligt. Just denne lumpne Fristelse, som virkede paa hans Forfængelighed, fik tilsidst Magt over en Dreng, hvis Ærlighed alt længe havde været bestukket ved mange smaae begangne Tyverier og daglig Falskhed. Det blev aftalt, at han, saasnart hans Frue sendte ham ud i et Ærinde, skulde medbringe Noglen til Huusdøren og levere den i Hænderne paa een af Banden, som vilde vente paa ham i Ølhuset. Saaledes var Planen. Saasnart Alt dette var afgjort, gik Felix tilsengs og faldt i en dyb Søvn; men Kjeldermesteren, som endnu ikke ganske havde qvalt Samvittighedens Stemme, følte sig i Nattens Stille saa særdeles ulykkelig, at han, istedetfor at gaae til Hvile, stjal sig sagte ned i Kjelderen, for at hente en Flaske af sin Frues Viin, og, efter at have tømt det ene Glas efter det andet, blev han ved saalænge, indtil han var saa fuldkommen beruset, at han kun med megen Møie kunde finde Veien tilbage til Sengen og paa ingen Maade kunde klæde sig selv af. Ganske

berøvet al Fatning, kastede han sig paa Sengen og lod sit Lys, halv hængende udaf Stagen, brænde ved Siden af sig. Franklin, som sov i Sideværelset, vaagnede strax og syntes at mærke en stærk Lugt af Noget, som brændte. Han sprang op, og da han gjennem Kjeldermesterens Dør blev Lys vaer, aabnede han Døren sagte, og saae til sin Forbauselse, at eet af Sengegardinerne stod i lys Lue. Strax løb han hen til Kjeldermesteren, stødte til ham og søgte med al Magt at vække ham op af denne dødlignende Søvn. Tilsidst kom han til sine Sandsers Brug; men blev saa forskrækket og saa aldeles ude af Stand til at hjelpe, at, dersom Franklin ikke havde været, vilde hele Huset uundgaaeligt snart have været angrebet af Ilden. Felix, skjælvende og modløs, vidste ikke, hvad han skulde gjøre, og det var ganske besynderligt at see ham adlyde Franklin, hvis Kald det nu var blevet at befale. Franklin løb op af Trapperne, for at vække Madame Pomfret, hvis Skræk for Ild var saa stor, at hun næsten ganske bevidstløs styrtede ud af sit Værelse, medens han, med den største Aandsnærværelse, erindrede, hvor han havde seet 2 store Vandkar, som Pigerne Aftenen iforveien havde baaret ind til Vaskning, og, gribende det vaade Tøi, som var lagt iblød, kastede han det paa Ilden, som saaledes ved hans Klogskab snart blev dæmpet. Alt var nu igjen mere stille og roligt end forhen. Madame Pomfret, som kom sig af sin Skræk, opsatte alle Undersøgelser til om Morgenen, og var glad over, at hendes Frue ei var bleven vækket, medens Corkscrew smigrede sig med, at han skulde være

istand til at dølge den sande Aarsag til denne Tildragelse. —

„Siig ikke Madame Pomfret, hvor Du fandt denne Stage, da Du kom ind i Værelset," sagde han til Franklin.

„Dersom hun sporger mig, veed De, at jeg maa sige Sandheden," gjensvarede Franklin.

„Maa!" gjentog Felix med foragtelig Latter — „hvorfor maa Du just være en Sladderhank?"

Jeg har aldrig sladdret om noget Menneske, og det vilde smerte mig meget, at foraarsage Nogen Fortræd eller Ubehageligheder; men fremfor Alt skal jeg aldrig lyve, enten for mig selv eller Andre, Du maa da give mig hvad Navn Du vil."

„Men dersom jeg nu giver dig Noget, som Du holder af," sagde Corkscrew.

„Noget," gjentog Felix, „som jeg veed, Du gjerne vil have."

„Intet i Verden kan bringe mig til at lyve," svarede Franklin standhaftig; „det er derfor unødvendigt, at tale mere herom; jeg haaber, at jeg ikke bliver adspurgt."

Dog dette Haab skuffede Franklin; thi det Første, som Madame Pomfret foretog sig om Morgenen, var, at hun kom ned i Kjeldermesterens Værelse, for at anstille Undersøgelse og beklage Tabet af de brændte Sengegardiner, medens Corkscrew søgte at retfærdiggjøre sig ved alle mulige Undskyldninger. Dog Madame Pomfret var, skjøndt undertiden blindet ved Fordomme, ingen Taabe, og det var aldeles umuligt at faae hende til at troe, at et Lys, som, ifølge Kjeldermesterens Paastand, var

blevet sat paa Skorstenen, kunde have antændt Gardinerne, hvilke vare i det mindste 6 Skridt borte fra hiin. Derpaa vendte hun sig hurtigt til Franklin og bad ham, at han vilde vise hende, hvor han fandt Lyset, da han kom ind i Værelset. Han bad hende, at han ikke maatte blive adspurgt; men da hans Bøn var forgjæves, tog han Lysestagen. Dog i det Øieblik Huusholdersken kastede sine Øine paa den, snappede hun den af Franklins Hænder med de Ord: „Hvorledes kom denne Lysestage her? Det er ikke den, som Du fandt her i Aftes," raabte hun.

„Jo det er isandhed," svarede Franklin.

„Det er umuligt," gjensvarede hun heftigt; „thi jeg satte denne Lysestage i Aftes med mine egne Hænder i Salen, hvilket var det Sidste, jeg gjorde, efterat De — her vendte hun sig til Kjeldermesteren — var gaae tilsengs — det er jeg vis paa; — erindrer De ikke, at jeg tog denne lakerede Lysestage af deres Haand og lod Dem gaae tilsengs med en Messingstage, hvorpaa jeg lukkede Døren til Trappen i Laas efter Dem?" —

Alt dette var meget sandt; men Corkscrew var sidenefter gaaet ned fra sit Værelse af en Bagtrappe, havde lukket Døren op, som var lukket i Laas, og, ved sin Tilbagekomst fra Ølhuset, taget den lakerede Lysestage af en Feiltagelse med sig op af Trapperne, og ladet Messingstagen staae i hiins Sted paa Bordet i Salen.

„O! Madame!" sagde Felix, „isandhed De tager feil; thi Hr. Corkscrew kom ind i mit Værelse, for at bede mig, at jeg vilde kalde paa ham tidligt om Morgenen, og af en Hændelse lagde jeg

især Mærke til, at han havde den lakerede Lysestage i sin Haand, — hvilket just var i det Øieblik, De lukkede Døren i Laas — isandhed, Madame, De tager feil." —

„Isandhed," gjentog Madame Pomfret ganske forbittret, „jeg tager ikke feil; — jeg gaaer ikke i Barndom endnu, haaber jeg — hvorledes tør Du sige til mig, at jeg tager feil?"

„O! Madame!" raabte Felix — „jeg beder om Forladelse; jeg meente ikke, — det var ikke min Mening at sige, at De tog feil — jeg troede blot, at De maaskee ikke kunde saa ganske erindre — thi naar De vil behage at betænke" — —

„Jeg vil ikke behage at betænke, hvad Du just behager — hold din Mund — hvorfor vilde Du indvikle dig selv i denne Ubehagelighed — jeg vil gjerne vide, hvad Du kan have at bestille med denne Sag?" — —

„Intet, o! slet Intet — isandhed, jeg beder Dem om Forladelse, Madame!" svarede Felix i en eftergivende Tone, listede sig bort og lod sin Ven Corkscrew forsvare sin egen Sag, idet han hemmeligen besluttede, at løbe sin Vei itide, dersom han saae, at det var at befrygte, at Forhandlingerne i Ølhuset vilde komme for Lyset.

Corkscrew var ikke istand til at fremføre nogen Undskyldning, som tilfulde kunde retfærdiggjøre ham, og, overbeviist om sin Brøde, blev han bleg og syntes meget mere forskrækket, end Kjeldermestere sædvanligt synes, naar de blive trufne i en Løgn, saa at Madame Pomfret besluttede, som hun sagde, at undersøge Sagen fra Grunden af. Utaalmodig ven-

tede hun indtil Klokken slog 9 og hendes Frue ringede — hvilket var Tegnet paa, at hun skulde opvarte hende i hendes Sovekammer. —

„Hvorledes befinder De Dem idag," Frue? spurgte Pomfret og drog Sengegardinerne tilside.

„Jeg er sandelig meget søvnig," svarede hendes Frue med en søvnagtig Stemme; „jeg troer at kunne sove endnu en halv Time — træk Gardinerne sammen igjen!"

„Som Dem behager, Frue! men efter min Mening var det bedre, at jeg aabnede Vinduesskodden lidt; thi Klokken er over 9." —

„Den slog i dette Øieblik."

„O, kjere Frue! den slog, førend jeg kom op ad Trapperne, og De veed, at vi ere stille i 20 Minutter efterat den har slaaet. — O, Gud!" raabte Madame Pomfret, idet hun lod Jernstangen for Vinduet falde, hvilket fuldkommen vakte Fruen — „isandhed! jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse — det var blot Jernstangen — fordi jeg havde denne store Nøgle i min Haand."

„Læg da Nøglen bort; De kunde ellers let slaae Noget itu; og De maa nu gjerne tage Vinduesskodderne fra; thi jeg er ganske vaagen." —

„Kjere Frue! det smerter mig saa meget, at jeg skal bedrøve Dem," sagde Pomfret, idet hun ganske aabnede Vinduesskodderne; „men sandelig, Frue! jeg har Noget at sige Dem, som ikke vil tillade Dem at sove saasnart igjen. Jeg bragte denne Nøgle til Huusdøren her op med i den Tanke, at det var min egen, hvilket jeg er vis paa, at De vil tilgive mig — dog jeg er ikke kommen til den

Deel af min Historie endnu — jeg haaber, at Larmen her i Huset i Nat ikke forstyrrede Dem, Frue?"

„Jeg hørte ingen Larm." —

„Det forundrer mig meget," vedblev Pomfret og begyndte nu at give den fuldstændigste Underretning om Ilden, om hendes Frygt og om hendes Mistanke. „Sandelig, Frue! hvad jeg siger er dette, at Ingen, uden en vis Spaadomsevne, kan gjøre Rede for, hvad der er skeet. Hvad mig angaaer, da er jeg ganske overbeviist om, at Hr. Corkscrew har været ude af Huset sidste Nat, efterat jeg var gaaet tilsengs; thi foruden den lakerede Lysestage, som sandelig alene er et gyldigt Vidnesbyrd imod Manden, er der endnu en anden Omstændighed, Frue! som bestyrker mig i min Overbeviisning — skjøndt jeg endnu ikke har omtalt den til Nogen — nemlig" — sagde hun med dæmpet Stemme — „Franklin fortalte mig, da jeg adspurgte ham, at han havde ladet Lygten staae i den yderste Stue til Gaarden sidste Nat, og i Morges fandt jeg den paa Kjøkkenbordet, hvor den jo ikke kunde komme, med mindre den var flyttet af Hænder, og jeg kunde ikke tage feil i denne Henseende, veed De; thi Franklin siger, at han er vis paa, at han satte Lygten i Forstuen."

„Og troer De da, hvad han siger?"

„Ja, isandhed, Frue! hvorledes kan jeg Andet, end troe ham? Jeg har endnu aldrig fundet hos ham det mindste Spor af Usandhed, siden han kom her i Huset, saa at man ikke kan Andet, end troe ham, enten man ynder ham eller ikke." —

„Uden at ville sige Usandhed, kunde han jo dog tage feil."

„Nei, Frue! han tager ikke feil; det er ikke hans Vane, at gaae omkring og sladdre og fortælle Nyheder; han siger aldrig Noget, førend han bliver spurgt, og da er det jo ogsaa først passende. Med Hensyn til Oxefegen og alt det Øvrige, fandt jeg dog tilsidst, at han havde Ret; og jeg er vis paa, at det samme er Tilfældet nu med Lygten; — han har altid Ret." — —

Frue Churchill kunde ikke lade være at smile.

„De skulde have seet ham, Frue! i Nat midt i Ilden — jeg er vis paa, at vi have ham at takke for, at vi ikke Alle indebrændte, medens vi sov — og jeg skal aldrig forglemme, at han kom og kaldte paa mig — den Stakkel! han, som jeg altid skjændte saa meget paa, at han maatte hade mig! Men han er for god til at kunne hade Nogen — og jeg føler, at det er min Pligt, at gjøre min Forseelse imod ham god igjen." —

„Vogt Dem for, Pomfret, at De ikke falder fra en Yderlighed til en Anden; fordærv ikke Drengen!" —

„Nei, Frue! det har ingen Fare; men jeg er vis paa, at dersom De havde seet ham i Nat, vilde De selv sige, at han fortjente en Belønning."

„Han skal ogsaa blive belønnet," sagde Frue Churchill, „men jeg vil selv udfritte ham endnu nøiere."

„Der er i mine Tanker ikke Tid til at udfritte ham mere, Frue!" sagde Pomfret, som var heftig baade i sin Gunst og Ugunst. —

„Siig ham," vedblev Fruen, „at han bringer mig Frokosten op idag, og lad mig beholde Nøglen til Huusdøren."

Da Franklin bragte Theemaskinen ind i Frokostværelset, stod Fruen ved Kaminen med Nøglen i Haanden. Hun talte til ham om, hvad han den afvigte Nat havde udrettet, i Ord, som tilkjendegave det største Bifald.

„Hvorlænge har Du været i mit Huus?" spurgte hun efter en Pause; „jeg troer 5 Uger!"

„3 Uger og 4 Dage, Frue." —

„Det er kun en kort Tid; dog har Du opført dig saaledes, at jeg indseer, at jeg er dig megen Tak skyldig. Kjender Du denne Nøgle?"

„Jeg troer, Frue! at det er Nøglen til Huusdøren."

„Du har Ret, og jeg betroer den for Fremtiden i din Varetægt. Det er en stor Ære for saa ungt et Menneske som Du er."

Franklin stod taus med et aabent, men beskedent, Øie.

„Naar Du paatager dig Bevogtningen af Nøglen," vedblev Fruen, „da husk, at det er paa det Vilkaar, at Du aldrig giver den til nogen Anden. Om Dagen maa den ikke sidde i Døren, og Du maa ikke sige Nogen, hvor Du gjemmer den om Natten, og Huusdøren maa ikke staae aaben efter Kl. 11 om Aftenen, uden min Befaling. Vil Du under disse Betingelser paatage dig Bevogtningen af Nøglen?" —

„Jeg vil gjøre Alt, hvad De befaler mig," sagde Franklin og modtog Nøglen af hendes Haand.

Da Frue Churchills Befalinger vare blevne be-
dte, opvakte de megen hemmelig Forundring og
urren. Corkscrew og Felix bleve raadvilde og
ede ikke aabenbart at tilstaae deres Misforneielse,
de behandlede Franklin med den største tilsyne-
ende Godhed og Venskab. Tre Dage henrandt
ledes i al Stilhed; Kjeldermesteren søgte aldrig
foretage sine sædvanlige Nat-Besøg i Ølhuset,
n gik tilsengs i ordentlig Tid og viste især Ma-
me Pomfret megen Forekommenhed, for at tilin-
gjøre hendes Mistanke. Hun havde aldrig havt
gen Idee om Hovedsagen, at nemlig han og Felix
re i Komplot med Huustyve om at plyndre Huset;
en tænkte blot, at han gik paa ubestemte og upas-
nde Tider ud, for at tilfredsstille sin Lyst til at
ikke, som var bleven til Lidenskab hos ham. —

Saaledes stod Sagerne Aftenen førend Frue
hurchills Fødselsdag. Kjeldermesteren fremkom
ed den Begjering, at han næste Aften maatte gaae
aa Komedie, og hans Forlangende blev ham til-
aaet. Franklin kom ind i Kjøkkenet netop i det
Øieblik, da alle Folkene havde forsamlet sig rundt
m Kjeldermesteren, som, med en særdeles vigtig
Mine, læste Komedie-Plakaten høit for dem Alle.—
De begyndte snart Alle at tale i Munden paa hver-
ndre, og talte med stor Henrykkelse om Skuespilhu-
et, Skuespillerne og Skuespillerinderne. Derpaa
agde Felix til Franklin: „Du veed Intet om alt
ette! Du har vel aldrig været paa Komedie?“

„Aldrig“ svarede Franklin og følte sig lidt
skamfuld, uden at vide hvorfor, han ønskede inder-
ligt, at komme paa Komedie.

„Vilde Du gjerne paa Komedie med mig i Morgen Aften?“ sagde Corkscrew.

„O!“ udraabte Franklin, „særdeles gjerne.“

„Og troer Du, at Fruen vilde tillade det, hvis jeg bad derom?“

„Jeg troer, at hun vilde tillade det, naar Madame Pomfret vilde bede hende derom.“

„Men Du har jo ingen Penge — har Du vel?“ —

„Nei“ — svarede Franklin og sukkede.

„Men,“ vedblev Corkscrew — „det er det Samme; dersom Fruen vil lade dig gaae, vil jeg hellere betale for dig, end Du skulde gaae Glip af denne Fornøielse.“

Glæde — Forbauselse og Taknemmelighed viste sig i Franklins Aasyn ved disse Ord. Corkscrew glædede sig inderligt over at see, at han dog nu tilsidst havde udfundet den mægtigste Fristelse.

„Nu vel da,“ sagde Corkscrew — „jeg vil strax gaae nu og bede Fruen om Tilladelse for dig; laan mig imidlertid Nøglen til Huusdøren blot et Par Minutter.“ —

„Nøglen!“ — svarede Franklin forbauset — „det kan jeg ikke; thi jeg har lovet min Frue, at jeg ikke nogensinde skal lade Nøglen komme af mine Hænder.“

„Men hvorledes vil hun kunne faae det at vide? Løb — skynd dig og hent mig Nøglen.“

„Nei, jeg kan ikke“ — gjensvarede Franklin og vilde ikke gaae, uagtet Kjeldermesteren stødte til ham.

„Du kan ikke?“ raabte Corkscrew med for-

andret Stemme — „nu vel da, saa kan jeg heller ikke tage dig med paa Komedie.“

„Det er ligemeget,“ sagde Franklin sørgmodig, men standhaftig.

„Det er ligemeget,“ sagde Felix, efterabende ham — „Du behøver ikke at paatage dig en saa vigtig Mine, eller bilde dig ind, at Du er en vigtig Person, fordi Du er Herre over Nøglen.“

„Tael ikke mere til ham,“ gjentog Corkscrew, „lad ham være alene og gaae sin egen skjæve Gang! Vilde vel Du, Felix, have Noget imod, at gaae med mig paa Komedien?“ —

„O! det vilde være mig den største Glæde; jeg kunde heller ikke komme der med nogen Anden.“

„Men, kom — kom!“ tilføiede Hykleren og paatog sig en venskabelig Overtalelses Tone — „Du vil dog vel ikke være en saadan Tosse, Franklin! at berøve dig selv den Glæde, at see Komedien — og det for Ingenting; det er blot en Smule Gjenstridighed hos dig; hvad kan det skade, at laane Corkscrew Nøglen i 5 Minutter; Du faaer den jo igjen sikkert og vist?“ —

„Derpaa tvivler jeg ikke,“ svarede Franklin.

„Du nægter det altsaa blot af den Grund, at Du ikke ønsker at bevise Corkscrew en Tjeneste.“

„Nei — men heri kan jeg ikke tjene Dem; thi, som jeg forhen sagde, min Frue har betroet mig Nøglen; jeg lovede hende, at den aldrig skulde komme ud af mine Hænder, og De vil dog vel ikke forføre mig til at bryde mit Ord? Hr. Spencer sagde altid, at det var værre end at stjæle og røve.“ —

Ved Ordene „stjæle og røve,“ sloge baade

Corkscrew og Felix uvilkaarligt deres Øine ned, forandrede strax Samtalen og sagde, at han havde Ret; det var egentligt ikke deres Mening, at have Nøglen, og de havde blot forlangt den af ham for at prøve, om han vilde holde Ord.

„Giv mig din Haand," sagde Corkscrew, „det glæder mig, at erfare, at Du er en ærlig Karl!"—

„Det skulde smerte mig, dersom De ikke forhen ansaae mig derfor," sagde Franklin, gav ham sin Haand med en næsten stolt Mine og gik sin Vei. —

„Vi ville ikke have Noget at bestille med denne Tosse," sagde Corkscrew.

„Men vi ville have Nøglen fra ham, til Trods for al hans Halsstarrighed," sagde Felix, „og lad ham saa siden efter retfærdiggjøre sig, om han kan! Han skal komme til at fortryde sin Gjenstridighed. I Nat vil jeg passe paa ham, for at see, hvor han gjemmer Nøglen, og naar han sover, ville vi tage den, uden at takke ham derfor." —

Denne Plan udførte Felix. De bemærkede Stedet, hvor Franklin gjemte Nøglen om Natten, stjal den medens han sov, tog et Voxaftryk af den og lagde den omhyggeligt igjen i Franklins Kiste, netop der, hvor de havde fundet den.

Maaskee mine unge Læsere ikke kunne gjætte, hvad Brug de kunde gjøre af et saadant Voxaftryk af Nøglen. At vide, hvorledes man kan gjøre Ondt, er forskjelligt fra, at ønske at ville det; og de uskyldigste Mennesker ere sædvanligt i den Henseende de meest uvidende. Ved Hjelp af dette Voxaftryk, haabede Corkscrew og Felix at faae en Smed, som hørte til Huustyvenes Bande, til at gjøre en falsk Nøgle,

med hvilken de vidste, at de kunde aabne Døren, naar de vilde. —

Dog — hvad de mindst havde ventet, skeete. Næste Morgen gik Franklin ud for at aabne Huusdøren som sædvanligt, og, da han bemærkede, at Nøglen blev siddende fast i Døren, tog han den ud, for at undersøge den, hvorpaa han opdagede, at et Stykke Vox sad fast i et af Kamhullerne. Forbauset ved denne Omstændighed, kaldte han den foregaaende Aftens Tildragelser tilbage i sin Erindring, og, da han var vis paa, at han ikke havde noget Vox nærved Nøglen, begyndte han at fatte Mistanke; desuden kunde han godt erindre, hvad han engang havde hørt Felix sige: „at et Stykke Vox for en halv Skilling, kunde aabne en Laas, om den end var nok saa stærk.“ —

Efterat have sammenlagt og overveiet alle disse Ting, besluttede Franklin at bringe Nøglen, som den var, tilligemed Voxet, som sad i den, til sin Frue.

„Jeg tog ikke feil, da jeg troede, at jeg burde betroe Nøglen i din Haand,“ sagde Frue Churchill, efterat have hørt hans Fortælling. „Min Broder kommer her idag, og jeg vil spørge ham tilraads; siig imidlertid ikke Nogen det Mindste af det, som er skeet.“

Aftenen kom og da Theen var drukket, lod Hr. Spencer Franklin kalde op. „Det glæder mig, Franklin! sagde han, „at erfare, at Familien her har saa stor Tillid til dig.

Franklin bukkede.

„Men Du har, hører jeg, selv berøvet dig den Glæde, at gaae paa Komedie i Aften.“

„Jeg tænker ikke mere derpaa, Herre!“ svarede Franklin smilende.

„Ere Corkscrew og Felix gangne paa Komedie?“ —

„Ja, for en halv Time siden, Herre!“ —

„Saa vil jeg see ind i hans Værelse og undersøge Spisekammeret og Sølvtøiet, som er under hans Forvaring.“ —

Da Hr. Spencer vilde undersøge i Spisekammeret, fandt han de store Præsenteer-Tallerkener og Kopperne i en Kurv bag ved Døren, og mange andre Ting satte saaledes, at de let kunde bæres bort. — I Førstningen saae de Intet i Corkscrews Sovekammer, som kunde opvække deres Mistanke; men, i det Øieblik, de vilde forlade Værelset, udraabte Madame Pomfret: „Isandhed, der oppe hænger Corkscrews Stadskjole! — Og der er Felix's fine Krave, som han ønskede i en saadan Hast, at han kunde faae den paa, naar han gik til Komedie! O, Herre! de kunne ikke være paa Komedie — see paa Kraven!“ —

„Paa min Ære! — jeg er bange for, at de ikke ere paa Komedie.“ —

„Nei — nei — Herre! — sikkert overlægge de nu Planer med den afskyelige Bande i Ølhuset — udentvivl ville de bræk ke ind i Huset her i Nat — de ville myrde os Alle i vore Senge — saa sandt jeg lever, Herre! — vil De blot følge mit Raad og benytte min Advarsel!“ — —

„Kjære, gode Madame Pomfret! vær stille og gjør ingen Larm.“

„Ja, Herre! — men jeg tør ikke sove her i Huset i Nat, medmindre Franklin har et Gevær, og jeg en Dolk.“ —

„De skal faae begge Dele, Madame Pomfret! men gjør ikke en saadan Støi; thi Enhver kan høre os.“ —

Lysten til det Hemmelighedsfulde var det Eneste, som kunde overvinde Madame Pomfrets Lyst til at tale. Hun var taus, og morede sig den øvrige Deel af Aftenen ved at give Tegn og see spaadomsfuld og stolt omkring Huset, som Een, man har betroet en Hemmelighed. —

Hr. Spencer lod Madame Pomfret alene med hendes Frygt og Advarsel, og gik til Boutiken i Ølhuset, som han hørte at Corkscrew besøgte, og lod Værten kalde ud. Denne kom, og paa Hr. Spencers Spørgsmaal tilstod han, at Corkscrew og Felix virkeligt sadde og drak i hans Huus med to Mænd, som havde et mistænkeligt Aasyn; at han, idet han gik forbi dem, hørte dem tale om en Regle, og at den Ene af dem sagde: „Da vi have faaet Reglen, ville vi gjøre Brug af den i Nat.“

Denne Underretning var tilstrækkelig for Hr. Spencer, og for at Værten ikke skulde fortælle sine Gjæster, hvorfor han var bleven kaldt ud, tog han ham med sig hen i en anden Gade.

En Politiemester gik med sin Betjent hen til Frue Churchills Huus, og posterede sig i et Bagværelse, hvorfra der gik en Gang til Kjeldermesterens Spise-

kammer, hvor alt Sølvtøiet var skjult. Strax efter Midnat hørte de, at Døren blev aabnet; Corkscrew og hans Kammerater gik lige hen til Spisekammeret, hvorpaa Hr. Spencer og Politiemesteren strax grebe dem, idet de vilde bære deres Bytte bort. —

Frue Churchill og Madame Pomfret havde tilbragt Natten i Huset hos en Paarørende, som boede i samme Gade.

„Nu, Gud skee Lov, Frue!“ sagde Madame Pomfret, som havde hørt Alt om Morgenen, „Tyvene ere alle i Sikkerhed; jeg var bange for, at gaae til Vinduet i Morges; men dog vilde Skjæbnen, at jeg skulde see dem Alle blive førte i Fængsel — de saae meget nedslagne og bevægede ud — isandhed! saalænge jeg lever, skal jeg aldrig forglemme Felix's Aasyn og Diekast! — Men den stakkels Franklin, Frue! den Dreng har det bedste Hjerte af Verden — jeg kunde ikke faae ham til at see ud af Vinduet mere end een Gang, da de gik forbi — den Stakkel! jeg troede, at han var falden om, og han var saa beskeden, Frue! da Hr. Spencer talte til ham og sagde ham, at han havde opfyldt sin Pligt.“ —

„Og sagde min Broder ham da ogsaa, hvilken Belønning jeg har tiltænkt ham?“ —

„Nei, Frue! og jeg er vis paa, at Franklin ikke tænker mere paa Belønning, end jeg gjør det.“ —

„Jeg har besluttet, at sælge en Deel af mit gamle ubrugelige Sølvtøi og udsætte Pengene der-

for saaledes, at Franklin kan drage Renterne af dem, saalænge han lever,"

„Sandelig, Frue!" udraabte Pomfret med uforstilt Glæde, „De er meget god, og Deres Godhed glæder mig."

„Og," vedblev Frue Churchill, „her ere nogle Komediebilletter, som jeg vil bede Dem, Pomfret, at give ham og tage ham med dem paa Komedie."

„Isandhed, Frue! jeg er Dem særdeles forbunden for Deres Godhed; jeg skal med den største Fornøielse gaae med ham paa Komedie, og altid vælge saadanne Stykker, som ikke skulle have nogen skadelig Indflydelse paa hans Moralitet eller fordærve hans gode Karakteer. — Og — Frue! — Aftenen efter at han havde slukket Ilden, gav jeg ham min store Bibel og mit Uhr; thi aldrig har jeg i mit hele Liv ved første Diekast taget mere feil af nogen Dreng, end af denne; men han har ganske vundet mig ved sine Fortrin og sin særdeles gode Opførsel, og fra dette Øieblik af skal jeg altid holde meget af de „villaintropiske Folk" for Franklins Skyld." —

Fødselsdags-Foræringen.

„Mama!“ sagde Rosamunda, efter en lang Pause, „veed De, hvad jeg har tænkt paa i al denne Tid?“

„Nei, min Kjære! hvorpaa?“

„O, Mama! paa min Cousine Isabelles Fødselsdag; veed De, paa hvilken Dag den er?“

„Nei, jeg husker det ikke.“

„Kjere Moder! husker De ikke, at hendes Fødselsdag er den 22 December — altsaa i Overmorgen? Husker De det nu? Men Mama husker aldrig Fødselsdage — og det var just det, jeg tænkte paa, at De aldrig erindrer min Søster Lauras Fødselsdag — — eiheller — — min — Mama!“

„Hvad mener Du dermed, min Kjære? Jeg erindrer din Fødselsdag meget vel.“

— — „Men, De helligholder den dog aldrig?“

„Hvad forstaaer Du ved at helligholde din Fødselsdag?“

„O, Mama! De veed meget vel, hvorledes Isabelles Fødselsdag helligholdes. — Først er der stort Middagsmaaltid“ — —

„Og kan Isabelle da spise mere paa hendes Fødselsdag, end paa nogen anden Dag?“

„Nei; jeg taler heller ikke egentligen om Middagsmaaltidet, men kun om — de smaae Posteier. Desuden har Isabelle en stor Mængde smukt Legetøi; jeg mener ikke Ting, som kunne spises; men smukt nyt Legetøi, som hun altid faaer paa hver

Fødselsdag; og Enhver drikker hendes Skaal, og hun er saa lykkelig."

„Men, kjære Rosamunda! hvor Du sammenblander Alt! Er det hendes Skaal, som Alle drikke — eller er det Legetøiet og de smukke Postejer — der gjør hende saa lykkelig? Jeg kan let forestille mig, at hun er glad, naar hun spiser Postej, eller naar hun leger; men hvorledes kan det gjøre hende lykkelig, at Enhver ved Middagsbordet drikker hendes Skaal?"

Rosamunda taug et Øieblik, og sagde derpaa, at hun ikke vidste det. „Men" — tilføiede hun — „det smukke nye Legetøi, Moder!"

„Hvad mener Du med det nye Legetøi? Ynder Du det da blot, fordi det er nyt?"

„Nei, kjære Moder! jeg holder ikke af Legetøi blot fordi det er nyt; men jeg troer, at Isabelle gjør det — saavidt jeg kan erindre. Hun har en stor Skuffe fuld af gammelt Legetøi, som hun aldrig bruger, og hun siger, at det duer slet ikke, fordi det er gammelt; men efter min Mening er Meget af det gamle Legetøi bedre og smukkere end det nye. Vil De domme, Mama! jeg vil sige Dem Alt, hvad der er i Skuffen." —

„Nei, mange Tak, Rosamunda! jeg har for Øieblikket ikke Tid til at høre paa dig."

„Nu vel da, Mama! i Overmorgen kan jeg vise Dem Skuffen; jeg ønsker meget, at De vil sige Deres Mening; thi jeg er vis paa, at jeg har Ret. „Og" — tilføiede Rosamunda og standsede sin Moder, idet hun vilde gaae ud af Værelset — „vil De — ikke nu — men naar De har Tid — sige

mig, hvorfor De aldrig helligholder min Fødselsdag — og hvorfor De aldrig gjør nogen Forskjel mellem den og enhver anden Dag?"

„Og vil Du, Rosamunda! — ikke nu — men naar Du har Tid til at tænke derover — sige mig, hvorfor jeg skulde gjøre nogen Forskjel mellem din Fødselsdag og enhver anden Dag?"

Rosamunda tænkte over og betænkte sig — men hun kunde ikke finde nogen Grund — da hun pludseligt erindrede, at hun ikke havde Tid til at tænke længere; thi hun havde en Syekurv under Arbeide, som skulde være færdig snart, og som hun vilde forære sin Cousine Isabelle paa hendes Fødselsdag. Arbeidet var færdigt paa noget koulort Papir nær, og, da hendes Moder vilde gaae ud, bad hun hende, at hun vilde tage hende med sig, at hun kunde kjøbe Noget. — Hendes Søster Laura gik med dem. —

„Søster!" sagde Rosamunda, medens de gik, „hvad har Du gjort med din halve Guinee?"

„Jeg har den i min Lomme."

„Kjære Søster! Du vil gjemme den for stedse i din Lomme; Du veed, at min Gudmoder, da hun gav dig den, sagde, at Du vilde beholde den længere end jeg min; og jeg veed, hvad hun dengang meente med sit Diekast. Jeg hørte hende sige Noget til min Moder."

„Ja," sagde Laura og smilte, „hun hviskede saa høit, at jeg ikke kunde andet, end høre det; hun sagde nemlig, at jeg var en lille Tosse."

„Men hørte Du da ikke ogsaa, at hun sagde, at jeg var meget gavmild? Og hun skal erfare, at

hun ikke har taget feil. Jeg haaber, at hun skal see det, naar jeg giver min Kurv til Isabella — vil den ikke blive smuk? — der skal være, veed Du, en Myrtekrands rundt om Hanken og en sneehvid Grund og derpaa Medaillonen.“ —

„Vie lidt!“ afbrød hendes Søster hende; thi, medens hun roste sin Syekurv, talte og gik Rosamunda saa hurtigt, at hun, uden at bemærke det, var gaaet forbi den Boutik, hvor det koulørte Papir var tilfals. De vendte tilbage. Nu traf det sig, at denne Boutik just var paa Hjørnet af en Gade, og at der fra det ene Vindue var Udsigt til et snævert Stræde, — en Kareth fuld af Damer standsede ved Døren et Øieblik førend de gik ind i Boutiken, saa at Ingen havde Tid til strax at tænke paa Rosamunda og hendes koulørte Papir, hvorfor hun gik til Vinduet, hvor hun blev vaer, at hendes Søster Laura saae meget alvorlig paa Noget, som tildrog sig i Strædet. —

Lige overfor Vinduet, ved Døren af et meget simpelt Huus, sad en lille Pige og vævede Kniplinger. Knipleſtokkene bevægedes saa hurtigt, som Lynet, og hun løftede ikke et Øieblik Øinene fra sit Arbeide. —

„Er hun ikke flittig?“ sagde Laura; „ja ogsaa meget ærlig“ — tilføiede hun et Øieblik efter; thi just i det Samme gik en Bager forbi med en Kurv fuld af Franskbrød paa sit Hoved og af en Hændelse faldt et Franskbrød tæt ved den lille Pige; hun tog det hurtigt op, saae paa det, som om hun var meget hungrig, lagde derpaa sit Arbeide tilside

og løb efter Bageren, for at give ham det Brød, han havde tabt.

Medens hun var borte, kom en Tjener i et sølvbroderet Liberie, som hørte til Karethen, der stod foran Boutik-Døren, idet han gik og dovnede med en af sine Kammerater, til at opdage hendes vævede Arbeide, som hun havde ladet ligge paa en Steen foran Døren. — For at more sig — thi slette Folk gjøre ofte Ondt, for at more sig — tog han den vævede Pude op og bragte alle Stokkene i Uorden. Den lille Pige kom aandepustende tilbage til sit Arbeide, og med Forbauselse og Sorg saae hun det fordærvet; — hun snoede Stokkene frem og tilbage gjentagne Gange, medens Tjeneren stod hos og loe over hendes Bekymring. Derpaa stod hun meget rolig op og vilde gaae ind i Huset, da den sølvbroderede Tjener standsede hende, og i en uforskammet Tone sagde til hende: „Bie lidt, Barn!“ —

„Jeg skal ind til min Moder,“ sagde Barnet, „fordi De har ødelagt alt mit Arbeide; jeg kan ikke bie.“ —

„Kan Du ikke?“ — sagde den grove Tjener, og snappede hendes vævede Pude igjen — „jeg skal lære dig at klage over mig.“ Derpaa brækkede han den ene Stok af efter den anden, stak dem derpaa i sin Lomme, kastede hendes Arbeide ned i Snavset, sprang derpaa op bag paa sin Frues Kareth og var ude af Syne i et Øieblik. —

„Stakkels Pige!“ raabte Rosamunda, som ikke længere kunde tilbageholde sin Fortrydelse over denne Uretfærdighed; „stakkels lille Pige!“ —

I dette Øieblik sagde Rosamundas Moder til hende: „Kom nu, kjære Rosamunda! og kjøb dit Papir, om Du vil have det.“

„Ja, Moder!“ sagde Rosamunda, og Tanken om, hvad hendes Gudmoder og hendes Cousine Isabella vilde sige om hendes Gavmildhed, trængte sig igjen frem for hendes Indbildningskraft. Alle hendes Medlidenheds Følelser vare øieblikkeligen undertrykte. Tilfreds med endnu engang at tilføie Udraabet: „Stakkels lille Pige!“ gik hun hen for at bortøsle sin halve Guinee paa sit koulørte Papir.

Paa samme Tid vinkede hun, som blev kaldt: „den lille Tosse,“ ad den fattige Pige, aabnede Vinduet og sagde til hende, pegende paa Puden: „Er den ganske ødelagt?“ —

„Ja, ganske og aldeles ødelagt, og hverken Moder eller jeg kan kjøbe noget Andet; og jeg er ikke istand til paa nogen anden Maade at fortjene mit Brød.“ Faa, men hede, Taarer randt ved disse Ord. —

„Hvormeget vilde noget Nyt koste?“ spurgte Laura.

„O! meget — meget.“ —

„Mere end dette?“ sagde Laura og holdt sin Guinee i Veiret.

„O! nei.“ — —

„Kjøb dig da noget nyt Tøi for denne,“ sagde Laura, lod sin halve Guinee falde i hendes Haand og lukkede Vinduet, førend Barnet kunde finde Ord til at takke hende; dog ikke førend hun saae et glad og taknemmeligt Blik, hvilket skjænkede Laura større

Glæde, end al den Roes, man kunde have ydet hendes Gavmildhed. —

Først silde om Morgenen, paa Isabelles Fødselsdag, blev Rosamunda færdig med sin Syekurv. — Vognen holdt for Døren — Laura løb for at kalde paa hende; hendes Faders Stemme hørtes i samme Øieblik. Hun blev altsaa nødt til at gaae ned med sin Kurv, kun halv indsvøbt i Sølvpapir, en Omstændighed, som forvirrede hende særdeles meget; thi den Glæde, at overraske Isabelle, vilde ganske tabes, dersom den mindste Smule af Papiret skulde stikke frem, før den rigtige Tid.

Medens Vognen kjørte, søgte Rosamunda at gjemme Papiret snart i det ene og snart i det andet af Karethens fire Hjørner.

„Det vil ikke lykkes dig, mit kjære Barn!“ sagde hendes Fader, som nøie bemærkede alle hendes Bevægelser. „Jeg er bange for, at Du aldrig med et saa lidet Stykke Papir vil kunne skjule en Æske, som er dobbelt saa stor som hiint.“ —

„Det er ingen Æske, Fader!“ sagde Rosamunda en Smule fornærmet, „det er en Kurv.“—

„Lad mig da see denne Kurv,“ sagde Faderen og tog den fra hende, skjøndt hun ugjerne tillod det; thi hun vidste, hvilke skrøbelige Materier den var sammensat af, og hun frygtede for, at den ei vilde kunne udholde hendes Faders Undersøgelse, uden at gaae i Stykker. — Idet han nu tog fat paa Hanken med temmelig Styrke, foer hun forbauset op fra sit Sæde og raabte: „O, kjære Fader! kjære Fader! Du vil isandhed fordærve den!“ — Hun skreeg med fornyet Heftighed, da hun saae ham trække

Sølvpapiret tilside og tage fat paa Myrthekrandsen ved Hanken. —

„Isandhed, Fader! Du ødelægger ganske den stakkels Hank.“

„Til hvad Nytte er den stakkels Hank,“ sagde hendes Fader, „naar man ikke tør tage paa den? Og siig mig“ — vedblev han og dreiede Kurven omkring med sine Fingre, paa en næsten foragtende Maade, — „siig mig, er det denne Ting, hvorpaa Du har arbeidet hele denne Uge? Jeg har seet dig den hele Uge beskjæftiget med Klister og Klude, og kunde ikke begribe, hvilket Arbeide Du havde for — er det denne Ting?“

„Ja, Fader! — De tænker altsaa, at jeg har spilt min Tid, fordi Kurven ikke er til nogen Nytte; men den skal jo dog være en Foræring for min Cousine Isabelle.“

„Din Cousine Isabella vil sikkert være dig meget forbunden for en Gave, som er til ingen Nytte; Du skulde hellere have givet hende det mørkeblaae Kruus.“ —

„O, Fader! jeg troede, at Du havde forglemt det — det var for 2 Aar siden, jeg er ikke saa eenfoldig nu. Men jeg veed, at Isabelle vil ynde Kurven, om den end er til ingen Nytte.“

„Du tænker da altsaa, at Isabelle er eenfoldigere nu, end Du var for 2 Aar siden? Nu vel — det er maaskee Sandhed; men hvoraf kommer det, at Du, Rosamunda, som nu er saa klog, holder af en saa eenfoldig Pige?“ —

„Jeg, Fader?“ — spurgte Rosamunda, betænkende sig; „jeg holder ikke meget af hende.“

„Jeg sagde ikke, at Du holdt meget af hende.“

„Vel da — jeg holder slet ikke af hende.“

„Og dog har Du anvendt en heel Uge paa, at gjøre denne Ting færdig for hende.“

„Ja — og desuden tillige min halve Guinee.“

„Og desuagtet anseer Du hende for eenfoldig, og holder i det Hele slet Intet af hende; ja Du tilstaaer, at Du indseer, at denne Ting ikke vil være hende til nogen Nytte.“

„Men det er hendes Fødselsdag, Fader! og jeg er vis paa, at hun venter Noget, og Enhver giver hende desuden Noget.“

„Aarsagen, hvorfor Du giver, er altsaa denne: at hun venter, at Du vil give hende Noget. Og vil Du — kan Du — eller skal Du altid give, fordi Andre vente, eller fordi Nogle desuden give?“ —

„Altid! — nei ikke altid!“ —

„Men blot paa Fødselsdage!“ —

Rosamunda smilede. Nu seer jeg, Fader! at Du gjør Nar af mig; men jeg troede, at Du gjerne saae, at man var gavmild; min Gudmoder sagde, at det var Tilfældet med hende.“ —

„Det gjør jeg ogsaa, ligesaavel som din Gudmoder; men vi ere endnu ikke komne overeens om, hvad det er, at være gavmild.“

„Er man ikke gavmild, naar man giver Noget bort?“ spurgte Rosamunda. —

„Det er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse vilde medtage megen Tid. Men — at forære en Ting bort, som Du veed, ikke kan være til nogen Nytte, til en Person, som Du hverken elsker eller agter, fordi det er hendes Fødselsdag, og fordi Alle give

hende Noget og fordi hun venter Noget og endelig fordi din Gudmoder siger, at hun gjerne seer, at Folk ere gavmilde, — det synes mig, Rosamunda — om jeg maa sige min Mening — snarere at være naragtigt og taabeligt end gavmildt."

Rosamunda slog Øinene ned paa Kurven og taug. —

„Altsaa er jeg en Tosse?" spurgte Rosamunda og saae i Veiret. —

„Fordi Du har taget feil? Nei — dersom Du har Forstand til at indsee din egen Feiltagelse, og til i Fremtiden at undgaae den, vil Du aldrig blive en Tosse." —

Her holdt Karethen stille, og Rosamunda erindrede, at Kurven var ubedækket. —

Nu maae vi bemærke, at Rosamundas Fader ikke havde været for stræng imod Isabelle, da han kaldte hende en eenfoldig Pige. Fra Barndommen af var hun bleven forkjælet, og da hun var 8 Aar gammel, var hun ulykkeligviis et fordærvet Barn; hun var doven, knarvorn og selvklog, saa at Intet kunde gjøre hende lykkelig. Desuagtet ventede hun, at blive fuldkommen lykkelig paa sin Fødselsdag. Enhver i Huset søgte at føie hende, og dette lykkedes dem saa godt, at hun imellem Frokost- og Middagstid allerede havde skreget høit 6 Gange. Grunden hertil kunde Ingen angive eller opdage; men det sidste og sørgeligste Skrig udstødte hun, da hun forgjæves ventede en broderet Mouselins Kjole. Dog ved Paaklædningstiden bragte hendes Pige hende den med de Ord: „Her, Jomfrue! see, hvad Deres Mama sender Dem paa Deres Fødselsdag — her

er en Kjole, passende for en Dronning — naar der blot vare Kniplinger for Hænderne." —

„Og hvorfor er der ikke Kniplinger for Hænderne? Mama sagde jo, at de skulde være der." —

„Ja, men Fruen blev skuffet med Hensyn til Kniplingerne; de ere ikke komne hjem."

„Ikke komne hjem? Og vidste de da ikke, at det var min Fødselsdag? Men jeg siger, at jeg ikke vil bære Kjolen, uden Kniplingerne — jeg kan ikke bære den, uden Kniplingerne — og jeg vil ikke." — —

Dog var det ikke muligt, at erholde Kniplingerne, og Isabelle fandt sig tilsidst i at tage Kjolen paa. „Kom, Jomfrue Isabelle! og tør Deres Øine," sagde Pigen, som opvartede hende; „tør Deres Øine, og jeg vil fortælle Dem Noget, som vil more Dem."

„Hvad er det da?" spurgte Barnet, suurmulende og sukkende.

„Ja — men — De maa ikke sige Nogen det, som jeg vil fortælle."

„Nei — men, om Nogen spørger mig?"

„Dersom Nogen spørgen Dem, maa De sige Sandheden. — Jeg vil da tie, Jomfrue!" —

„Nei — sig mig det dog, og jeg vil ikke sige det til Nogen, naar jeg bliver spurgt."

„Nu vel da," sagde Pigen. — „Deres Cousine Rosamunda er kommen, og har bragt Dem den smukkeste Ting, som De nogensinde saae i Deres hele Liv; men De maa ikke vide Noget derom, førend Middagsmaaltidet er forbi, fordi hun ønsker at over-

raske Dem; og Fruen har gjemt det i sin Garderobe til i Eftermiddag." —

„Til i Eftermiddag?" — gjentog Isabelle med Utaalmodighed; „jeg kan ikke bie saalænge — jeg maa see den strax."

I lang Tid afslog Pigen hendes Begjæring, indtil Isabelle udbrød i det heftigste Skrig, og Pigen, af Frygt for, at hendes Frue skulde blive vred paa hende, naar Isabelles Øine vare røde ved Middagsbordet, — samtykkede i at vise hende Kurven. —

„Hvor smuk! — — Men lad mig holde den i mine egne Hænder," sagde Isabelle, da Pigen holdt Kurven saa høit, at hun ikke kunde naae den.

„O, nei! De maa ikke røre ved den; thi, dersom De fordærvede den, hvorledes vilde det da gaae mig?"

„Gaae dig! isandhed!" raabte det fordærvede Barn, som aldrig tog Noget i Betænkning, uden hvad der kunde føie hendes egne Ønsker — — „Gaae dig! isandhed! hvad mener Du dermed? — Jeg skal ikke fordærve den, og jeg vil have den i mine egne Hænder. Jeg skal fortælle, at Du har viist mig den, dersom Du ikke strax lader mig faae den." —

„Vil De da snappe efter den?"

„Nei — nei — sandelig ikke" — sagde Isabelle; men hun havde allerede af sin Pige lært Ringeagt for Ordet: „Sandhed."

Hun snappede Kurven, saasnart hun var istand til at naae den; en Strid opstod, i hvilken Hanken og Laaget bleve revne af og een af Medaillonerne bøiede indad, førend den lille Uartige og Rasende

kom til Brugen af sine Sandser. Ved dette Syn blev hun rolig og Spørgsmaalet var nu, hvorledes hun skulde gjøre den Ulykke god igjen, som var skeet. Efter mange Forsøg, bleve Hanken og Laaget satte paa deres forrige Plads, Kurven blev hensat nøiagtigt paa samme Plet, hvorpaa den stod før, og Pigen paalagde Barnet, „at hun ikke ved sit Aasyn maatte røbe, at Noget var i Veien.“ —

Værdige Forældre og gode Børn ville indrømme mig den Bemærkning, at den slemme Vane, at herske og tyrannisere, den Ondskab og Falskhed, som Børn erholde og ledes til, i Omgang med slette Tjenestetyende, neppe forsvinde i deres hele øvrige Liv.

Efterat de havde gjemt Kurven, forlode de Værelset og fandt, idet de gik ud, en lille Pige, som stod og ventede med en lille Pakke i sin Haand.

„Hvad vil Du her?“ spurgte Pigen.

„Jeg har bragt Kniplinger hjem, som vare bestilte til den unge Dame.“

„Bragte Du dem dog omsider?“ sagde Isabelle; „hvorfor bragte Du dem ikke før?“

Barnet vilde svare, men Pigen afbrød hende med de Ord: „Tie — tie stille! ingen Undskyldning! Du er en lille doven Pige, som ikke duer til Noget, fordi Du narrede Jomfrue Isabelle paa hendes Fødselsdag. — Men — da Du nu har bragt dem — lad os see paa dem.“ —

Den lille Pige gav hende Kniplingerne uden at svare, og Pigen sagde til hende, at hun kunde gaae sin Vei og ikke skulde vente paa Betaling; thi hendes Frue havde ikke Tid til at tale med Nogen idag, fordi hun var i Stuen, som var fuld af Fremmede.

„Maa jeg da komme igjen i Eftermiddag?“ spurgte Barnet frygtsomt.

„Gud forbarme sig!“ — raabte Pigen — „Hvor saadanne fattige og usle Folk ere paatrængende! — Jeg vilde ønske, at Fruen vilde kjøbe sine Kniplinger i Boutiken selv, som jeg har sagt til hende, og ikke af disse Folk. — Komme igjen! — Ja, isandhed — jeg troer, at Du kunde være istand til at komme atter og atter igjen 20 Gange for 4 Skilling.“ —

Hvor uvenligt end Tilladelsen til at komme igjen blev given, blev den dog modtagen med Taknemmelighed; den lille Pige gik glad og fornøiet bort, og Isabelle plagede sin Pige saalænge, indtil hun fik hende til at sye de længe ønskede Kniplinger for Hænderne.

Ulykkelige Isabelle! — Hele Middagstiden gik bort, og Alle vare enten saa hungrige, saa beskjæftigede eller saa dumme, at de ikke med eet eneste Øie bemærkede hendes Yndlings-Pynt. Tilsidst kunde hun ikke længere tilbageholde sin Utaalmodighed fra at bryde frem, og vendte sig til Laura, som sad hende nærmest, med de Ord: „Du har ikke Kniplinger for Hænderne; see, hvor smukke mine ere!“ —

„Ere de ikke smukke? Vilde Du ikke ønske, at din Mama vilde give dig nogle, som lignede disse? Men Du kan Ingen faae, om hun endog vilde; thi disse Kniplinger vare bestemte til en Foræring til mig paa min Fødselsdag, og Ingen kan erholde flere, om de end vilde give al Verden for dem.“ —

„Men kan da den, som vævede disse Kniplinger,“ spurgte Laura, „ikke væve Flere, som ligne disse?“ —

„Nei — nei — nei!“ raabte Isabelle; thi hun havde allerede, enten af sin Moder eller sin Pige, lært den usle, nedværdigende Stolthed, som sætter Priis paa Ting, der i Virkeligheden hverken ere smukke eller nyttige, men kun af den Beskaffenhed, at ingen Anden kan erholde dem. —

„Ingen kan erholde lignende Kniplinger, siger jeg“ — gjentog Isabelle; „Ingen i hele London kan væve dem, undtagen een Person — som jeg er vis paa ikke vil væve en Smule undtagen for mig. — Mama vil ikke tillade hende det, dersom jeg ikke beder hende derom.“ —

„Meget vel,“ sagde Laura med Kulde; „jeg savner ingen Kniplinger, og Du behøver ikke at være saa heftig; thi jeg forsikrer dig, at jeg slet ikke savner dem.“ —

„Ja — men — Du savner dem dog,“ — sagde Isabelle mere ærgerlig.

„Nei — isandhed ikke!“ sagde Laura smilende. —

„Du savner dem dog i dit inderste Hjerte; men Du siger blot nei, for at ærgre mig, det veed jeg“ — raabte Isabelle forbittret og stolt med skuffet Forfængelighed. — Disse Kniplinger ere smukkere end alt Andet — de have ogsaa kostet mange Penge — og Ingen skal nogensinde have lignende, om de end græd deres Øine ud derover.“ — —

Laura modtog denne Dom og disse Udraab med Taushed. — Rosamunda smilede — og ved hendes Smiil brød det fordærvede Barns kun halvt undertrykte Raserie ud i det syvende og lydeligste Skrig, som man havde hørt paa hendes Fødselsdag.

„Hvad fartes dig, mit søde Barn?“ raabte hendes Moder; „kom til mig, min Kjære! og sig mig det.“ — —

Isabelle løb skraalende til sin Moder; men hun tilkjendegav ikke Grunden til sin Sorg paa anden Maade, end ved at rive de smukke Kniplinger fra Manskjetterne, og med rasende Miner at kaste Stumperne i sin Moders Skjød.

„O, Kniplingerne! mit Barn! — Er Du gal?“ — spurgte hendes Moder, og holdt fast paa begge hendes Hænder. „Dine smukke Kniplinger, mit søde Barn! — Veed Du, hvormeget de have kostet?“

„Det er mig ligegyldigt, hvormeget de have kostet — de ere ikke smukke, og jeg vil ikke have dem“ — gjentog Isabelle sukkende dybt — „thi de ere ikke smukke.“ —

„Men de ere smukke,“ gjentog hendes Moder; — „jeg har selv valgt Mønsteret. Hvo har bildt dig ind, Barn! at de ikke ere smukke? — Har Nancy?“ — —

„Nei — nei — ikke Nancy, men disse, Mama!“ sagde Isabelle og pegede paa Laura og Rosamunda. —

„O, fy! peeg ikke!“ — sagde Moderen og tog hendes Pegefinger ned; „sig ikke disse, som Nancy; jeg er vis paa, at Du har misforstaaet dem. Jeg er vis paa, at Laura ikke har meent eller sagt Sligt.“ —

„Nei, jeg erindrer ikke, at jeg har sagt det,“ sagde Laura blidt.

„O, nei! isandhed ikke!“ raabte Rosamunda,

som med Heftighed tog sin Søsters Partie. Men hverken Forsvar eller Forklaring blev hørt; thi Alle forsamledes nu omkring Isabelle, for at aftørre hendes Taarer og trøste hende over den Ødelæggelse, hun havde tilføiet sine egne Manskjetter. —

Dette lykkedes dem saa vel, at, efter et Qvarteers Forløb, havde den unge Dames Øine og de røde Buer over hendes Øienbryn erholdt deres naturlige Farve; og da Roligheden saaledes var heldigen tilveiebragt, bad Isabelles Moder Rosamunda, at hun — som en Belønning for hendes Datters igjen tilveiebragte Munterhed — nu vilde være saa god, at komme frem med sin „deilige Foræring.“ —

Rosamunda gik, ledsaget af hele Selskabet, hvoriblandt, til hendes store Glæde, ogsaa hendes Gudmoder var, til Paaklædnings-Værelset.

„Nu“ — sagde hun ved sig selv — „vil Isabelle blive forbauset og min Gudmoder vil see, at hun ikke har taget feil af min Gavmildhed.“

Dørene til Garderoben bleve aabnede med passende Ceremonie og behørig Anstand — og Kurven viste sig i al sin Glands. — —

„Nu vel — isandhed! det er en deilig Foræring,“ sagde Gudmoderen; „min Rosamunda forstaaer ret at give Foræringer.“ — Idet hun saaledes talede, tog hun fat paa Kurven og vilde løfte den ned til de beundrende Tilskuere. Men neppe havde hun rørt ved den, førend — ak! — Myrthekrandsen — Medaillonerne — Alt faldt — Kurven selv faldt paa Jorden — og alene Hanken blev i hendes Haand. — — Alles Øine vare fæstede paa Ødelæggelsen. Man hørte forskjellige og lyde-

lige Sorgsudraab; og „Hvo kan have gjort det?“ — var Alt, hvad Rosamunda var istand til at sige. — Isabelle stod med forunderlig Taushed, hvilken hun haardnakket iagttog under alle Undersøgelserne, som bleve anstillede angaaende denne Ulykke. Tilsidst bleve Pigerne fremkaldte og iblandt disse Nancy, Isabelles Pige og Opdragerinde. Hun viste særdeles Forbauselse, da hun saae, hvad der var skeet med Kurven, og erklærede, at hun ikke vidste Noget om det Hele, og at hun blot havde seet sin Frue, i Morges ganske sagte at sætte den ind i Garderoben, og — hvad hende angik — da havde hun hverken rørt ved den eller nogensinde tænkt paa, at gjøre det. — „Ikke heller har Jomfrue Isabelle rørt ved den, Frue! jeg kan svare for hende; thi hun vidste ikke, at den Ting stod der, fordi jeg aldrig i mindste Maade omtalte det til hende; da jeg vidste, at Jomfrue Rosamunda vilde overraske hende med denne Hemmelighed — saa at jeg aldrig talte det Mindste om den til hende — gjorde jeg vel, Jomfrue Isabelle?“ — —

Isabelle paatog sig den forstilte og bedragerisk Mine, som hendes Pige havde lært hende, og svarede drisligt: „nei“; men, i det Øieblik hun gav dette lognagtige Svar, trykte hun Rosamundas Haand, som hun holdt fast, meget haardt.

„Hvorfor trykker Du min Haand saaledes?“ sagde Rosamunda med sagte Stemme; „hvorfor er Du bange?“

„Bange?“ raabte Isabelle vredagtig og heftig; jeg er ikke bange for Noget — der er Intet, som jeg har Grund til at være bange for.“ —

„Nei — jeg sagde heller ikke, at Du havde Grund dertil," hvidskede Rosamunda; „men blot, om Du maaskee af en Hændelse var bleven bange — Du veed, hvad jeg mener. — Jeg skulde ikke blive vred, dersom det var Tilfældet — jeg sagde blot saa." —

„Jeg siger, at jeg ikke var eller er bange," raabte Isabelle rasende; „Mama! — Mama! — Nancy! — min Cousine Rosamunda vil ikke troe mig; det er meget haardt — det er uforskammet — og jeg vil ikke taale det, — jeg vil ikke!" — —

„Vær ikke vred, kjære Jomfrue! vær ikke vred!" sagde Pigen.

„Ingen mistænker dig, min søde Pige!" sagde hendes Moder; „men Du er altfor følsom — græd ikke, mit kjere lille Barn! Ingen mistænker dig." —

„Men Du veed," vedblev Isabelles Moder, og vendte sig til Pigen, „at Nogen maae have gjort det, og jeg vil vide hvem; Rosamundas deilige Foræring maa ikke saaledes blive ødelagt i mit Huus, uden at jeg bekymrer mig noget derom. — Jeg forsikkrer dig, Rosamunda! at det gjør mig meget ondt, og jeg er meget vred derover." —

Rosamunda glædede sig ikke over hendes Vrede, og havde nær begaaet en grov Feil ved lydeligt at sige sin Mening i denne Henseende. — „Det vilde være meget taabeligt af mig" — begyndte hun og standsede.

„Frue!" raabte Pigen, „jeg troer, at jeg kan sige, hvo der har gjort det." —

„Hvo?" spurgte Enhver ivrigt. —

„Hvo da?" spurgte Isabelle skjælvende. —

„Husker De ikke, Frue! den lille Pige, som kom med Kniplingerne og som saae sig omkring idet vi gik forbi hende? Jeg er vis paa, at hun har gjort det; thi hun var her en halv Time eller mere, og ingen Anden har været i Fruens Paaklædnings-Værelse idag, saavidt jeg veed. Slige Folk ere altid meget nysgjerrige, og jeg er overbeviist om, at hun har havt Fingre paa Kurven;" tilføiede Pigen.

„O ja, — der have vi det," sagde Fruen i en afgjørende Tone. „Vel, Jomfrue Rosamunda! for at trøste dig, skal hun aldrig mere komme i mit Huus." —

„O! det vilde ikke trøste mig i det Hele," — sagde Rosamunda; „thi vi ere ikke sikkre paa, at hun har gjort det, og dersom" — en sagte Banken paa Døren hørtes i samme Øieblik — og den lille Pige, som kom for at erholde Betaling for Kniplingerne, stod udenfor.

„Lad hende komme ind," — sagde Isabelles Moder; „lad os strax see hende."

Pigen, som frygtede for, at den Lilles Uskyldighed strax vilde vise sig i hendes Aasyn, naar hun kom frem, nølede; men paa sin Frues gjentagne Befaling var hun nødt til at adlyde.

Barnet kom nu frem med et uskyldigt og aabent Aasyn; men, da hun saae Værelset fuldt af Fremmede, blev hun en Smule forlegen og forbauset.

Rosamunda og Laura saae snart paa hende, snart paa hinanden med Forbauselse; thi det var den samme lille Pige, som de havde seet væve Kniplinger.

„Er det ikke hende?“ hvidskede Rosamunda til sin Søster.

„Jo — men tie stille“ — sagde Laura — „hun kjender os ikke. Siig ikke et Ord, og lad os høre, hvad hun vil sige.“ I det Samme gik Laura bag ved det øvrige Selskab, saa at den lille Pige ikke kunde see hende.

„Nu vel!“ — sagde Isabelles Moder; „det morer mig at see, hvorlænge Du kan staae der med dette uskyldige Aasyn. Har Du aldrig seet denne Kurv før?“

„Jo, Frue!“ sagde Barnet.

„Jo, Frue!“ raabte Pigen, „og hvad veed Du ellers om den? — Du gjorde bedre i at tilstaae Alt paa eengang, og Fruen vilde maaskee ikke sige mere til dig desangaaende.“

„Ja, tilstaae Alt!“ tilføiede Isabelle alvorligt.

„Hvad skal jeg tilstaae?“ sagde den lille Pige; „jeg har aldrig rørt ved Kurven.“ —

„Har Du aldrig rørt ved Kurven?“ spurgte Isabelles Moder; „men Du tilstod jo, at Du havde seet den før — Og hvorledes kom Du da til at see den? Du maa have aabnet min Garderobe.“

„Nei, jeg har sandelig ikke“ — sagde den lille Pige; „men da jeg i Morges stod og ventede her, stod Døren halvt aaben; og da jeg saae Pigen, kunde jeg ikke Andet, end see Kurven.“

„Hvorledes kunde Du see den gjennem Dørene paa min Garderobe?“

Pigen blev forskrækket og trak den lille Pige ved Ærmet.

„Svar mig!“ sagde Fruen, „hvorledes kom Du til at see denne Kurv?“

Pigen trak hende stærkere ved Ærmet.

„Jeg saae Kurven i Pigens Hænder, og“ —

„Nu vel, og hvad blev der da af Kurven siden efter?“

„Frue!“ sagde den Lille langsomt“ — Jomfruen rev — og af en Hændelse — jeg troer jeg saae, Frue! — Jomfrue! De veed, hvad jeg saae.“ — —

„Jeg veed ikke, hvad Du saae — jeg veed slet Intet; og om jeg end vidste det, saa havde Du slet Intet at bestille her — og jeg er vis paa, at Mama slet ikke vil troe dig.“

Men Alle troede hende og deres Øine vare fæstede paa Isabelle med et Blik, som gjorde hende endnu mere beskjæmmet. —

„Hvorfor see de Alle saaledes paa mig? Hvorfor betragte De mig saaledes? — — Og skal jeg staae tilskamme paa min Fødselsdag?“ — raabte hun og brast i et lidenskabeligt Skraal — „og Alt dette for denne hæslige Ting!“ tilføiede hun og stødte Stumperne af Kurven tilside med et ærgerligt og vredt Blik paa Rosamunda.

„Isabelle! — Isabelle! — o fy! fy! — Jeg er meget skamfuld over din Opførsel — Du er meget uartig mod din Cousine,“ sagde hendes Moder, som blev mere forbauset over sin Datters Mangel paa Høflighed, end over hendes Falskhed og Løgn. —

„Tag hende bort, Nancy! indtil hun har

hørt op med at græde," tilføiede hun til Pigen, som strax bragte sin Myndling og Kjæledægge bort.

Under denne hele Scene og især i det Øieblik, da hendes Foræring blev stødt bort med en saadan Foragt, havde Rosamunda anstillet Betragtninger over Ædelmodighedens og Gavmildhedens sande Væsen og Natur. Et Smil fra hendes Fader, der, som taus Tilskuer til hele Scenen med Kurven, stod ved hendes Side, gav Anledning til hine Betragtninger, hvilke ikke ganske kunde adspredes hverken ved det øvrige Selskabs Condolence eller ved hendes Gudmoders Lovtaler, som, for at trøste hende, tilføiede: „Vel, min kjære Rosamunda! jeg beundrer din Gavmildhed og Ædelmodighed. Du veed, at jeg spaaede, at din halve Guinee snart vilde blive udgiven — sagde jeg ikke det Laura?" sagde hun og henvendte sig i en spydig Tone til den Kant, hvor Laura stod. „Hvor er Laura? Jeg seer hende ikke." — —

Laura traadte frem.

„Du er altfor klog til at kaste dine Penge bort, som din Søster; jeg tør svare for, at din halve Guinee endnu sover i din Lomme — ikke sandt?" — —

„Nei," svarede Laura sagte; men ihvor lav Stemmen end var, saa hørte den lille Pign med Kniplingerne den dog, og nu først, idet hun fæstede sine Øine paa Laura, gjenkjendte hun sin Velgjørerinde.

„O! der er den unge Dame!" raabte hun med den gladeste Taknemmelighedes Stemme — — „den gode — gode unge Dame, som gav mig den

halve Guinee, og ikke vilde modtage Tak af mig — — men nu maa — nu vil jeg takke hende!" — —

„Den halve Guinee, Laura!" sagde hendes Gudmoder; „hvad vil alt dette sige?"

„Dersom De tillader, vil jeg fortælle Dem det," sagde den Lille.

Laura havde ikke været gavmild for at høste Roes og Lovtaler, og derfor rørte den forhen omtalte Historie om Knipleſtokkene og Puden Alle meget, og medens de roſte hende, følte de en vis Grad af Agtelſe, ſom man ikke altid føler for dem, ſom gjøre ſig Umage for at erholde Roes. Agtelſe er ikke noget upaſſende Ord her, om det end anvendes paa et Barn af Lauras Alder — en Perſons Alder og Stilling i Livet være hvad den være vil, de, ſom fortjene Agtelſe, bør have den. —

„O!" sagde Roſamunda til ſin Gudmoder, „nu ſeer De, at Laura ikke er en lille Toſſe — jeg er vis paa, at hun gjorde bedre Anvendelſe af ſin halve Guinee, end om hun, ſom jeg, havde givet den ud for en Kurv — ikke ſandt?" ſagde hun med en Heftighed, ſom viſte, at hun havde forglemt det Ubehagelige, ſom var mødt hende ſelv, og deelte ſin Søſters Følelſer. „Har Laura ikke iſandhed været gavmild, Fader?"

„Jo," ſagde hendes Fader og kyſſede hende; „hun har virkelig været ædel og gavmild. Det er ikke blot ved at bortgive vore Penge, at vi kunne viſe vor Gavmildhed; men ved at give Andre Noget, ſom vi ſelv holde af, og derfor" — tilføiede han ſmilende — „bør Du nu viſe dig virkelig gav-

mild, ved at give din Søster det, som Du elsker fremfor Alt.“ —

„Hvad er det, som jeg elsker fremfor Alt, kjære Fader?“ spurgte Rosamunda halv glad, halv forundret — „De mener dog ikke Roes og Lovtaler, kjære Fader?“ —

„Det maa Du selv afgjøre, Rosamunda.“

„O, Fader!“ sagde hun aabenhjertig, „maaskee var det Noget, som jeg eengang holdt meget af; men den Glæde, som jeg nu føler, lærer mig at indsee, at der gives Noget, som bør skattes langt høiere end Hiint!“ —

AXEL LAURSEN